

KAVIAR

A MODERN ÉMBER KULTURÁJÁVAL, HALADÁSSAL, MŰVÉSZETTEL ÉS A MODERN ÉLET PROBLÉMÁIVAL FOGLALKOZÓ HETILAP

XII. évf. 15. sz.
Timișoara, 1934. április hó 10.

Ara: 20 lei, 12 dinár, 4 ckor. Párisban 3 franc
Berlinben 50 Pf. Magyarországon 1 Pengő, 1 Silling

Olvassa el

ezt a számot, bizonyára tetszeni fog Önnek. Ha megszerette, rendelje meg, minden héten diskrét csomagolásban megkapja.

Előfizetési ára negyed évre :

Magyarországon	Pengő 10
Csehszlovákiában	Kc. 50

Megrendelés esetén közöljük, hogy az előfizetési díj hol fizethető le.

Ez a hely

a MIA
KRÉM
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerésztárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.

Tuvicsák kalapszalon,

Timișoara, II. Háromkirály u. 1. (Duschnitz mellett)

Tavaszi kalapujdonságok, mélyen leszállított árban

Legújabb selyem modellek. Árbejelölések és

javítások soron kívül, meglepően olcsó árak mellett!

Érdeklődők tekinthetnek meg az üzletet, vételkény

szer nélkül

„DACIA“ kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

Esténként zene, szolid, polgári
árak!

A Bánátnak legnagyobb, legversenyképesebb fa-, rózsa és szőlő-
oltványiskolája

az országszerte közzismert és 1895-ben alapított

„MILL“

Tomnatic (Nagyősz) Temes megye. Tulajdonos: B u d i n g Károly

Oltott gyümölcsfákban a legnemesebb

Diszbokrokban a legszebb

Sor és parkfákban a legmegfelelőbb

Tülevelűekben a legdiszesebb

Rózsák bármelyikében a legolcsóbb

Szőlőoltványokban a legmegbízhatóbb

borszőlő, csemege és lugasszőlő

Mélyen leszállított árak. Árjegyzék kíváncsiakra ingyen!

Brummerton-Boy

Telefon 17—24

Timișoara I. Str. Mercy 1.

Elintéz mindent gyorsan és pontosan
Utlevél és Vizum iroda

Állandó kurírszolgálat

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász

Timișoara, Belváros, Rezső ucca

Elsőrangú víz és vasondolálás

Férfi és női manikűr

Károlyi József

uri fodrász, manikűr

Timișoara, Belváros, Mercy
ucca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Dolly

krém

puder

szepítővíz

Legszebb ajándék! Gyártja:

Roth Jenő gyógyszerész

Timișoara, III. Dózsa és

Pósta ucca sarkán

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Gyárváros,
Vadászerdei alé 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Cehoslovákiában	50 Kc.
Jugoszláviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

A szabadszerelem

— A vadházasság és próbaházasság —

A házasság eszméje az ember ösztönéletének meg-nemesítésében gyökerezik, de a társadalmi rend és a társadalmi erkölcsök sok tekintetben az erkölcstelenség spanyolfalává tették. A társadalmi rend és a társadalmi erkölcs sok embert abba a helyzetbe hozott, hogy a házasságot mellőzze és boldogságát szabad kapcsolatban keresse, oly kapcsolatban, mely belülről talán éppen olyan szilárd, amilyen könnyen oldhatónak látszik kívülről. Az erkölcsös átlagember azonban a szabadszerelmet az erkölcstelenség megtestesülésének, a test és szerelem árubabocsátásának, érzelmi bohémságnak tekinti. A szabadszerelem az emberek nemi vonatkozásának az a formája, amelyet a mai szociális és gazdasági viszonyok, az egyének anyagi helyzetének bizonytalansága, a polgárság középső rétegének egy részére szinte rákényszerít, mint a házaseletet pótló kapcsolatot. Az együttmaradás feltétlen őszintesége s a szerelmi vonatkozásnak

minden anyagi szempontból független volta nagy erkölcsi jelentőséget ad a szabadszerelemnek. A polgári kényszerházassággal szemben a „vadházasságnak” megvan az az erkölcsi fölénye, hogy nem kényszeríti a résztvevőket arra, hogy együtt maradjanak, ha elhal a kölcsönös belső vonzalom, vagy kiderül róla, hogy csalóka illúzió volt.

A szabadszerelem, mely a társadalmi szereplésükre gondosan ügyelő és „jó hírűket” reszketve féltő felsőbb körökben szinte lehetetlen, egyre jobban terjed a polgárság körében és még inkább a proletáriátusban. A társadalom az erkölcsi törvények elleni vétésnek tekinti, elítéli s a házasság előtti nemi érintkezés színvonalára alacsonyítja le. Ilyennek tekinti a törvénykönyv is. Ha két szabad szerelemben élő ember szükségét érzi annak, hogy állandóan együtt legyen s közös lakásban és háztartásban éljen, a törvény „konkubinátusnak” tekinti viszonyukat és zaklatásoknak

teszi ki őket.

A hatósági beavatkozásnak ez a módja nagy port vert fel egy esetben a háboru előtt az osztrák sajtóban. Az eset főszereplője egy társadalmilag és szolgálatilag kitűnő hirben álló katonatiszt volt, egy altábornagy. H. altábornagy huszonegy esztendő óta élt szabad házasságban egy asszonnyal, mert a hölgye nem tudta lefizetni azt a kauciót, amelynek hiányában katonatiszt nem köthetett törvényes házasságot. Viszonyukból négy gyermek született. Miután H.-nak minden abbéli kísérlete, hogy gyermekeit törvényesítse, eredménytelen maradt, elhatározta, hogy megvárja, míg tábornaggyá nevezik ki, mely rangban megszűnik a kaució kötelezettsége. A rég várt kinevezés 1911. novemberében bekövetkezett. H. benyújtotta felettes hatóságánál házassági szándékára vonatkozó kérvényét, amelyet azonban a hadtestparancsnokság azal az indokolással utasított el, hogy nem méltó egy katonatiszthez olyan nőt elven-

ni, akivel huszonegy esztendő óta él szabad házasságban, sőt gyermekei vannak tőle. Beadványa miatt felettesei tovább is kellemetlenkedtek neki és a hadtestparancsnokság értésére adta, hogy jól tenné, ha kérné nyugdíjaztatását, míg végül H. 20 éves leánya úgy iorolta meg a családján és szüleinek egymáshoz való viszonyán esett sérelmeket, hogy az esetért a felelősség terhét viselő Bo-roevics hadtestparancsnokot a tisztikar szemeláttára arculütötte.

Elnézőbb s nagyobb szociális megértést tanusít e problémával szemben a francia katonai törvénykönyv. Azok a nők, akik katonai szolgálatot teljesítő egyénekkel szabad szerelemben élnek, egy 1909-ben kelt rendelkezés szerint ugyanabban az anyagi támogatásban részesülnek, mint a tartalékosok esküdt hitvesei. Az állam anyagi támogatás tekintetében nem tesz különbséget törvényes és szabad házasság között.

Svédországban a szabad házasságot „nem tökéletes házasság” néven ismeri el a kormány, egyben rendezi és megállapítja polgári következményeit, azaz megszabja, milyen körülmények között élvezhetik az ilyen állami beavatkozás nélkül létrejött házasságokban szereplő asszonyok és gyermekek ugyanazokat a jogokat, mint a törvényes feleség és gyermek. Három módja van ott a „nem tökéletes házasság” kötésének. Az első törvényes ígéret tanuk jelenlétében, de hatósági személy jelenléte nélkül. A második törvény előtti elismerés. Végül a harmadik egyházjogi természetű s csak akkor alkalmazták,

ha az összeköttetésből utód származik. Állítólag a szabadházasság Svédországban nem áll ellentétben a nagy tömegek erkölcsi felfogásával. És a „nem tökéletes házasságban” élő feleket ugyanolyan feltételekkel és eljárások alkalmazásával választják el egymástól, mint a törvényeseket.

*

Németországban és egyebütt kevesebb megértéssel kezelik a szabad házasságot. A törvény ugyan nem üldözi, de közerkölcsökbe ütközőknek tekinti. A magánszervezetek is több ízben harcot indítottak a szabad házasság intézménye ellen s rendszerint ilyenkor derül ki, mily elterjedt ez az életforma mindenütt. Így a bécsi keresztényszocialista nőegylet megállapította, hogy egyetlen egy, kilencven házból álló utcában kétszáznyolcvan személy él vadházasságban. Ez a számadat kizárólag proletárkörökre vonatkozik, amelyeknek politikai szervezetei is a szabad házasság mellett foglalnak állást.

A zaklatások és kellemetlenkedések gyakran arra készítetik az üldözötteket, hogy végül mégis csak az anyakönyvvezetőhöz menjenek. Még kényelmetlenebb a helyzetük, ha gyermekük születik, s nem akarják, hogy élethossziglan magán viselje a törvénytelen származás bélyegét.

Így hát a szabadházasság a társadalomnak még mindig eredményes nyomása s a többség ellenállása következtében, egyelőre csak a kényszerházasság előstádiumának számít. A házasság és a szexuális élet teoretikusai a szabadházasságot a próbaházasság formájában igyekeznek népszerűsíteni.

Bizonyos vidékeken az a próbaházasság a parasztlakosság körében évszázados tradíció. Itt azonban nem arra szolgál, hogy a felek meggyőződjenek arról, vajjon testileg és lelkileg, külső és belső tekintetben egymáshoz valók-e, hanem tisztára a meggondolás és gazdasági mérlegelés eredménye. A parasztnak munkaerőre van szüksége a gazdaságában, a legolcsóbb és legmegbízhatóbb munkaerő pedig önmaga, feleségével és gyermekeivel. Ő tehát főleg az-

ért házasodik, hogy utódai legyenek s előbb meg akar győződni, vajjon nem meddő-e az asszony s birja-e a szülés terheit s csak ha megállja helyét, veszi feleségül. Ezért hát a paraszt gyakran évekig tartó viszonyt folytat — amit a mi szempontunkból csak ugyan próbaházasságnak tekinthetünk — s gyakran már jóegynéhány gyereke van, mikor elmegy az asszonnyal a paphoz és a jegyzőhöz. Ezekben a körökben persze a törvénytelen gyerek sem szégyen, mert csak azt az asszonyt vetik meg, aki meddő.

A próbaházasság előnyeit Amerikában is felismerték, míg a voltaképpeni szabadházasság az amerikai erkölcsi felfogás ridegsége folytán nem népszerű. Chatalan, Newyork állam legfelsőbb törvényszékének bírása 1913-ban megengedte, hogy tizenhét éves aluli személyek próbaházasságra lépjenek.

Ha a házasság nem felel meg a várakozásoknak, a fiatalok a kapcsolat felbontását kérhetik. A fiatalok sűrű házasodására való tekintettel, a fiatalok próbaházassága öröndetes intézmény, modern formája annak, hogy „gondold meg jól, mielőtt örökre lekötnéd magad.”

Az amerikai törvény abból indul ki, hogy a fiatalok hét (!) éves koruktól kezdve házasságképesek. A leányok tizenkét éves koruktól, a fiúk 14 éves koruktól egyenrangúak a felnőttekkel a házasságkötés tekintetében.

1910-ben 14.437 tizenöt évnél fiatalabb leány ment férjhez az Egyesült Államokban. A fiúk közül 1585 tizenöt éves korban s azon alul kötött házasságot.

Ilyen az élet

— Hogy van az, hogy a világ minden filozófusának csunya asszony jutott feleségül?

— Egyszerű. Ha az embernek szép asszony a felesége, igazán nem ér rá filozofálni...

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vagonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Huzady-ut 33
Telefon 326. 52

Miért festette be Linka a haját

Pulya Anasztáz szegény ember volt világegyetében és szerényen éldégélt nejével, a még mindig szép Linkával, kised hajlékukban.

De a viszonyok súlyosabbra fordultak és bizony nem egyszer fordult elő, hogy Anasztázék libastílt helyett csókokat faltak ebédre.

— Sebaj, — szokta volt mondani ilyenkor Anasztáz, — szegények vagyunk, de becsületes és ami a fő, szeretjük egymást és hűk maradunk egymáshoz mind a sirig!

— Igen! — hagyta rá Linka kevésbé meggyőződve.

Mindazonáltal nagy volt a házaspár öröme, mikor Herman, Anasztáz dús gazdag barátja egy napon azzal lepte meg a házaspárt, hogy meghatotta őt a nagy harmónia, amelyben éltek és hajandó Anasztázék háztartásában havi ezer koro

nával hozzájárulni, ha azzal szemben lakást és teljes ellátást nyerhet a kis családnál.

Hermann tehát beköltözött és vele beköltözött a jólét is a kis családhoz.

Anasztázia féltette ugyan Linkát Hermannról, de aztán a tükörbe nézett és megnyugtatta magát. Egy Pulya Anasztázt nem csal meg a felesége!

Igy éldégéltek Anasztázék több mint egy félévig.

Egy napon azonban baj történt: Hermann félrehívta Pulya barátunkat és kijelentette, hogy elköltözik.

— De miért? — kérdé kétségbeesve Pulya.

— Tudod barátom, — felelé Hermann, — én szeretem mindenben a változatosságot. És miként,

ha egy fél évig barna volt a barátnőm, azt is szőkével cseréltem fel, úgy a lakásomat is megunom egy félév alatt!...

Ez a hasonlat határozottan tettszett Anasztáznak és többé nem mert szólni.

Csak este közölte a szörnyű hírt nejével, Linkával, miközben forrón ölelte magához egyetlen hűséges pajtását.

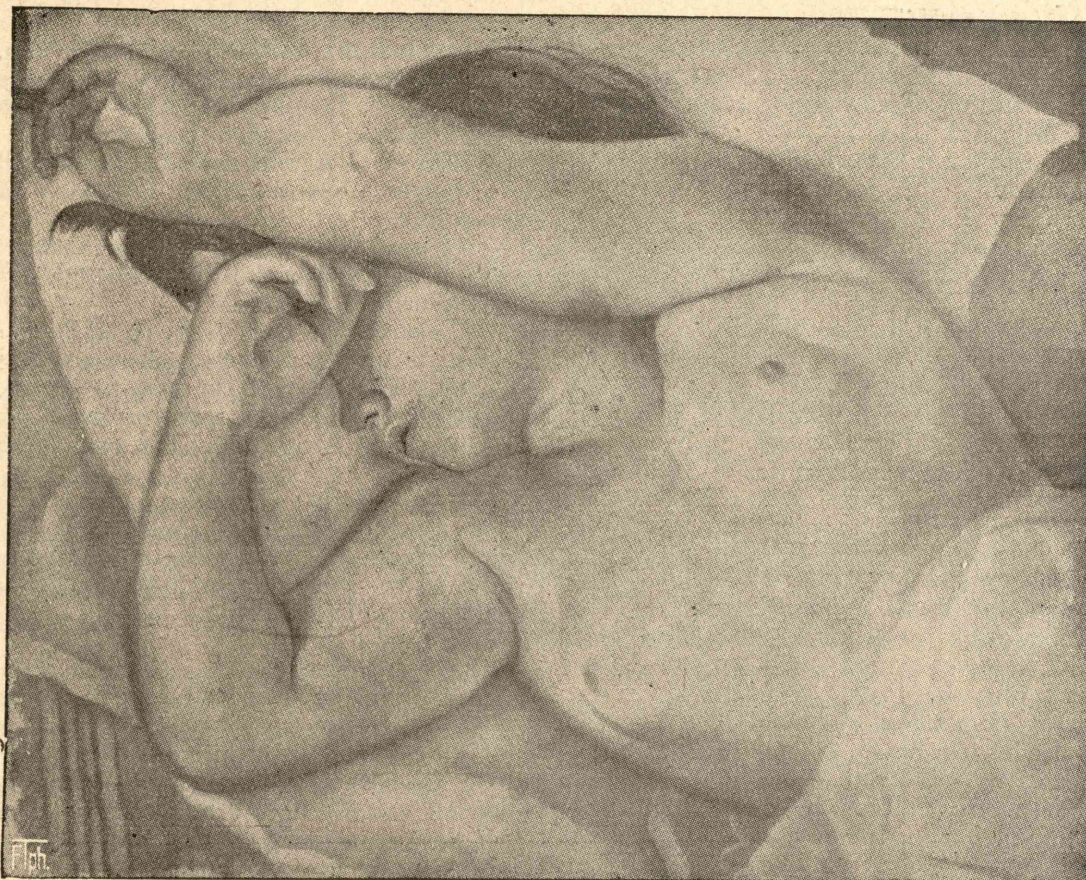
— Mit tegyünk? — sopánkodott Linka.

— Mit tegyék? — sopánkodott Anasztáz is... Egy percnyi mély csend következett, aztán megszólalt ismét Linka:

— Tudod mit, Anasztáz?

— ??

— Szőkére fogom festetni a hajamat.

Takács Zoltán ceruza rajza

Gyufaoldal

(Esti hét óra. A gyerek most jött haza a Vadászerdőből a kisasszonnyal. A ház urnője az erkélyen ül és a Temesvári Hírlapot olvassa).

A cseléd (berohan): Nagysága, az Istenért, tessék hamar jönni!

Az urnő: Mi az?

A cseléd: A kisasszony gyufát kever.

Az urnő: Mit csinál?

A cseléd: Tessék jönni...

(Előre szalad, az urnő utána. Benyitnak a kisasszony szobájába. A kisasszony az asztalnál ül és egy pohár meleg vízbe gyufafejeket aprít, mint kiflit a kávéba. Közben csendesen sir).

Az urnő: Mit csinál, kisasszony?

A kisasszony: Én?

(Hirtelen az asztalra borul és zokogásban tör ki. A cseléd hamar elszedi előle a poharat meg a gyufát.)

Az urnő: Menjen ki, Észti.

A cseléd: Igenis. (Kimegy.)

Az urnő: Mi ez, kisasszony? Beszéljen.

(A kisasszony nem felel, csak sir. Ez így megy tíz percig).

Az urnő (kikiált): Pista, gyere be!

(Bejön a gyerek és merőn néz).

Az urnő: Hol voltatok délután a kisasszonnyal?

A fiu: A Vadászerdőben.

Az urnő: És... mi baja most a kisasszonynak?

A fiu: Nem tudom. Talán a bácsi megsértette.

Az urnő: Micsoda bácsi?

A fiu: Van nekünk egy bácsink. Mindig vár minket a sorompónál.

Az urnő: Szép. És ma is várt?

A fiu: Ma mink voltunk ott előbb. Aztán csak később jött a bácsi és veszekedtek.

Az urnő: Veszekedtek?

A fiu: Nem mindjárt, csak aztán.

Az urnő: Hát hogy volt, mondd el szépen az egészet, mondd el, mit hallottál.

A fiu: Hát jöttünk és vártunk és aztán jött a bácsi. És a kisasszony üdvözölte a szájával és a bácsi visszaüdvözölte a szájával, még a fülibe is beleüdvözölt. Jaj, maga kicliz, jaj, maga kicliz. Ezt mondta a kisasszony. Jaj, maga kicliz.

Az urnő: Tovább.

A fiu: Hát mondta neki, hogy ő egy kicliz és aztán leültek a padra. Akkor valamit beszéltek és a bácsi mondta, hogy áthelyezik a regátba. De a kisasszony mondta, hogy: ez nem igaz, még tőlem is kérdezte, hogy: „ugy-e Pista, nem igaz?”. Én mondtam is, hogy nem igaz. Aztán lassan a kisasszony szomorú lett és szidta a bácsit, de a bácsi vigasztalta és üdvözölte a szájával a nyakát és az egész arcát összeüdvözölte. Ezt tudsz, ezt tudsz. Ezt mondta a kisasszony. Ezt tudsz, egyebet se tudsz.

Az urnő: Tovább.

A fiu: De aztán csak sirás volt és üdvözlés volt és a kisasszony azt mondta, hazugság az egész, te csak a faképnél akarsz hagyni, ti mind ilyenek vagytok, miért is adtam neked a szerelmemet.

Az urnő: Nem szégyeli magát kisasszony, a gyerek előtt ilyeneket mondani?

(A kisasszony mozdulatlanul sir tovább, kis löcsákat az asztalra).

A fiu: Akkor a bácsi németül esküdött és azt mondta a kisasszonynak németül, hogy szereti őtet. Nicht wahr, nicht wahr, ezt mondta a kisasszony, hogy én ne értsem. Nicht wahr. Hogy nem igaz.

Az urnő: Tovább.

A fiu: Akkor egyszerre nagyon dühbe jött a kisasszony és azt mondta: „nahát, ha éppen tudni akarod, most hagysz el, amikor szerencsétlenné teszel.”

Az urnő: Jó, jó. Aztán mi volt?

A fiu: Hát, hogy szerencsétlenné teszi, meg, hogy megöli magát, mert anya lesz.

Az urnő: Kisasszony, kisasszony, hallja ezt, szemtelen disznó? Ilyenre bizom a kis fiamat?

(Semmi válasz).

A fiu: Hogy hát megöli magát, mert fél a szégyentől és hogy hát könnyű neked, de mit csinállok én, mert szembeköpi az egész világ és a férfi üdvözölni akarta a szájával, de a kisasszony eltolta őtet és kérdezte tőlem: „ugy-e, Pista, aljas ember ez a bácsi?” én mondtam, hogy aljas és a bácsi kupán vágott és megint akarta megölelni a kisasszonyt és mondta, hogy hová megy és majd onnan küld pénzt. Aztán elment a bácsi és a kisasszonnyal utána szaladtunk és a kisasszony kérdezte, legalább az adreszedet mond meg és a bácsi mondta: majd megírom levélben és akkor mentünk a gyárvárosi kispostára, az Emmy nénihez és a kisasszony sokáig telefonált és kijött és mondta: „látod Pista, milyen aljas, nem is helyezték át.” Aztán hazajöttünk.

Az urnő: Jól van, fiam, kimehetsz.

A fiu: Kezit csókolom. (kimegy).

Az urnő: Kisasszony!

A kisasszony (felkel az asztaltól és alázatosan áll meg az urnő előtt). Nagyságos asszony kérem...

Az urnő: Fogja be a száját.

A kisasszony: De igazolásomra...

Az urnő: Arra füttyölök. Semmi közöm hozzá. Ön... ön...

A kisasszony: Nagyságos asszony kérem, egy szó sem igaz... már mint abból, amit én annak a férfinak mondtam. Csak szerelmét akartam visszanyerni. Csak ki akartam próbálni, hogy ha ezt mondom, van-e pofája elhagyni engem.

Az urnő: És?

A kisasszony: Hát tetszik látni, volt pofája.

Az urnő: És ez a komédia itt a gyufával?

A kisasszony: Még egyszer próbára akartam tenni a szerelmét... ha kiíszom a gyufát és benne van az ujságban... Hogy eljött volna-e hozzám? Hogy lett volna-e pofája hagyni engem a kórházban?

Az urnő: Lett volna nyugodt lehet.

Az urnő: Jól teszi. És minthogy hála Istennek, sem anyának nem érzi magát, sem gyufát nem ivott, most nyugodt lélekkel kijelenthetem, hogy ki van dobva tőlünk. Szedje össze azonnal a cokmokját és mars.

Ifjuságom noteszéből

Világcsavargó koromban történt, egy kis francia városkában, mely a tengerparton épült s amelynek állandóan szárított hal szaga volt. Soha annyi halat nem ettem még, mint a Jó Lélekhez címzett penzióban, hol rajtam kívül még vagy egy tucat szerencsétlen flótás tanyázott. Valamennyien a világot akartuk meghódítani, ki tollal, ki ecsettel, ki meg hegedűvel s mindannyian alaposan rászorultunk a Jó Lélekhez címzett penzió tulajdonosnőjének a gráciájára.

Jó magam vidám és egészséges fickó voltam akkoriban, nem bántott, ha zsebemben gyéren csörgött a nikkal, sőt avval sem törődtem, hogy a Jó Lélek tulajdonosnője minden reggel felszólított, hogy fizessem ki a számlámat, vagy költözzem ki a penzióból. Nem törődtem se gonddal, se bajjal, vidáman pöfékeltem kurtaszáru pipámból, melybe valahogyan mindig csak került füstölőni való.

Ugy van, szerelmes voltam. Ideálom szőke volt, magas és becsületes, mint honfitársai, a svédek általában. Beata névre hallgatott, de szívesen hallgatott rám is, ha kezét megsimogatva, forró szenvedéllyel sutlogtam a fülébe :

— Szeretlek, ó gyönyörű skandináv leányzó! Boldogtalan vagyok és kinjaim nagyok, mert te nem vagy hajlandó hasonló érzésekkel viszonzni szerelmemet, mely komoly és tisztességtelen.

— Hogy érti ezt? — kérde Beata szemlesztelve.

— Csak egyféleképpen! — sóhajtam s kezem önkéntelen simította végig Beata vállát, mely kivillant a blúza kivágásából.

Három napon át ostromoltam a svéd hajadont, kinek a sziklaszilárd erénye megingathatatlanul látszott.

A harmadik nap délutánján végre siker jutalmazta állhatatos kitarál-somat. Beata a bucsuzásnál fölémhajolt és reszkető hangon sugta a fülembe :

— Legyen meg az akarata. Éjfélkor felkeresem a szobájában.

— Angyal! — lihegtem önfeledő boldogsággal és sóváran merengtem távozó szerelmem után. Majd hirtelen a szobámba futottam, hogy megtegyem a szükséges előkészületeket.

Az óra már éjfél-t ütött, a föld már néma lőn, midőn nyílt a szobám ajtaja és Beata karjaimba röppült. Két hosszú percig csüngött ajkamon szólanul, miként gyümölcs

a fán majd az ölembe ülve, komolyan így szóla :

— Drága szerelmem, ne hogy valahogy rosszat gondolj felőlem, amiért ily késő éjjelen nálad időzöm. Bizom a becsületeségedben és biztosra veszem, hogy nem fogsz visszaélni egy védtelen nő helyzetével.

— Hát csak reméld, anyuci, remélni mindig szabad, — szóltam fölényesen. És egy elhatározó mozdulattal magamhoz szoritottam Beátát, hogy szerelmemet bebizonyíthassam.

Beata azonban kézzel lábbal tiltakozott bizonyítás ellen. Rugott, karolt, harapott, mint a tigris és egy teljes óráig ellenállott heves offen-

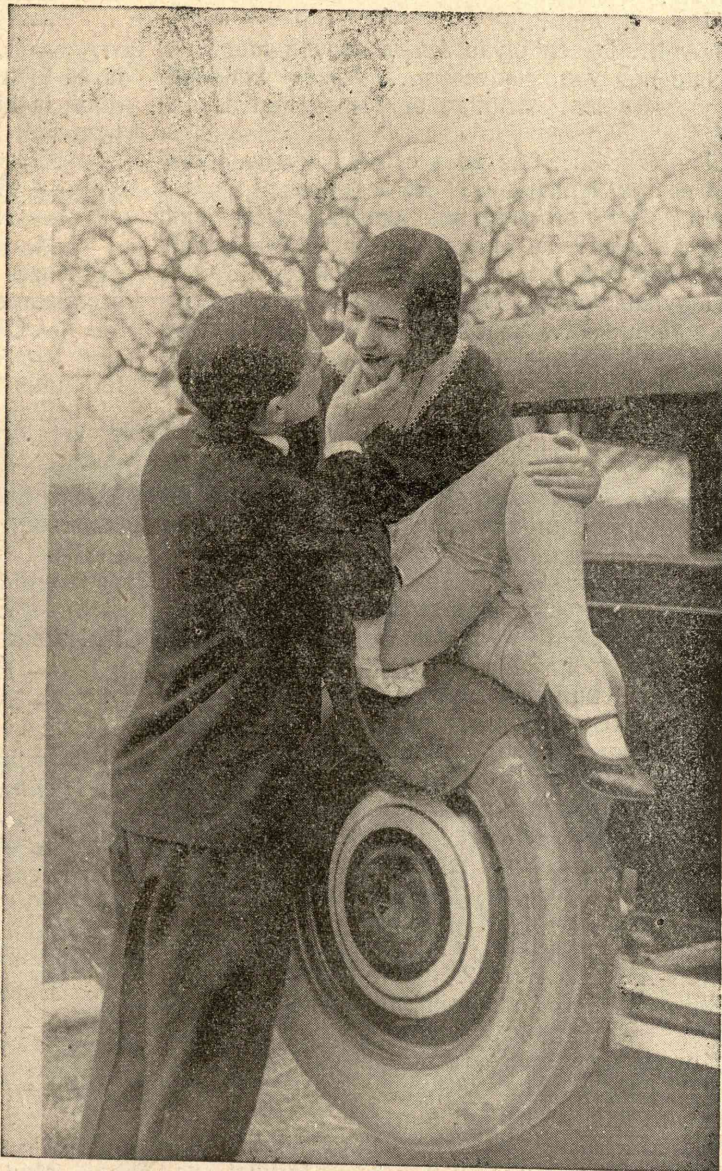
zivattnak. Egy óra után végre megtörtén, félig ájultan szédült a kerevetre.

Mi tagadás benne, meghatott a védekezése.

— Mégis csak van még női tisztesség a világon — tűnődtem, a kerevethöz lépve.

Ebben a pillanatban Beata egy hirtelen mozdulatára félrebillent a selyem pongyolája s én megdöbbenve láttam, hogy Beata, az éretnyes, az ártatlanságát körömszakadtáig védelmező svéd hajadon semmit sem viselt a selyem pongyolája alatt.

Bocsássák meg hölgyeim, de ezóta nem hiszek a női tisztességben.

Eredeti felvétel

A titokzatos gyönyörtolvaj

Gina belátta, hogy az alvásnak így is, úgy is vége van, fáradtan kimászott az ágyból, magára kapta a fürdőköpenyét és kis papucsát és álmosan nyitott ajtót...

Mint egy sáskahad, úgy tódult be a lánykaván. A kíváncsi izgalomtól kipirult arccal és szó nélkül nézgelődtek, szimatoltak a szobában. Szemük kajánul felcsillant, amikor az éjjeli csatát jelző összegyűrt ágyat megpillantották, amely mellett ott hevert a földön Gina hálóinge összegyűrve, aztán Ginát vették szemügyre, akinek a szeme alatt irigykedve látták a két sötét, mély karikát. Most aztán kirobbant belőlük a kérdések áradata:

— Mért nem fogtad el?... Itt volt?... ne is tagad... csak nálad lehetett. . jól sejtettük?

Végre Elza egy harsány „Csend!”... kiálltással elhallgatatta a nyüzgő hangyabojt és csendesen kérdezni kezdett:

— Ugy-e itt volt?...

— Igen!... De én olyan álmos vagyok még.

— Nem úgy van kedvesem... tessék kimagyarítani, hogy miért nem tartottad be a megállapodásunkat?

— Nem lehetett... Az édes csibész kivette a biztosítékokat és így nem gyulladt fel a lámpa.

— No és más segítség nem volt?... Miért nem kiáltottál segítségért? Te nem védekezhetsz azzal, hogy te is bábulaiban voltál, mint a többiek?!...

— Hagyjatok békét! Nem kiáltottam mert örültem, hogy nálam volt... És biztos vagyok benne, hogy ha nem kábitotta volna el a többieket, azok sem kiáltottak volna, éppen úgy, mint ahogy én, dacára hogy ébren voltam, nem kiáltottam...

— De hát miért nem tartottad be megállapodásunkat?

— Miért?... Azért mert édes volt, mert drága volt, mert... ha mindent tudni akartok, még a tetejébe igyekeztem is visszatartani őt... No és most már mindent tudtok!... Apropos!... Lányok, akinél már volt a fiu, mutassátok csak a vállaitokat?!...

Hét lány egymásután tolt le válláról ruháját és hét szép, különböző formájú, színtű, üde vál lett láthatóvá, melyeknek puha husában mindenütt ott volt látható egy egészséges fogsor harapása. A régebbi nyom halványabban, az újabb élekenben látszott.

Erre Gina szétnyitotta fürdőköpenyét, hogy az egész meztelen, fiús teste kilátszott. Lányos kis mellcskái habosan remegtek sima mellkasán és a piciny bimbócskák élénk pirossággal tanuskodtak a heves csókokról... De Gina nem ezt akarta mutatni, hanem, hogy mindkét vállát piros harapás ékesíti...

— Tudjátok mit jelent ez?...

— Mit?... Mit?... Mit?... — kérdezték karban.

— Ez azt jelenti kedveseim, hogy kétszer ölelt meg...

Irigy csodálkozás moraja futott végig a szobában... Nyüzsgöve telepedtek le a lányok szerte széjjel és egyebet sem lehetett hallani mint:

— Beszélj... meséld el... hogy történt...?

— Gyerekek! A multamban három férfival volt dolgom eddig, de mondhatom, bár azok is művészek voltak, — például a legelső olyan ügyes volt, hogy

alig éreztem — de azokhoz képest ez egy fél isten... a szerelem istene lehetne. Ennek még a csókja is egy külön gyönyörtűség és a simogatás és mindene... Tudjátok, éjjel mulhatott néhány perccel, amikor hallottam, hogy valaki motoszkál az ajtómnál...

És színesen, minden eseményt ügyesen aláfestve és érzékelve mesélte el az éjszakai légyottját a titokzatos szeretővel...

A lányok izgatottan lesték minden szavát és minél kényesebb pontot érintett Gina, annál pirosabbak lettek az arcok, csillogóbbak a szemek... Egyszerű reklamot csinált a fiunak...

Mikor befejezte a történetét, percekig néma csend borult a szobára, annyira a történet varázsa alá kerültek valamennyien... Végre Kató, a ház humoristája törte meg a csendet:

— Ez mind nagyon szép!... De te bestia! Te ezek szerint megloptál bennünket!...

— Hogy hogy?...

— Ugy, hogy csak egy ölelés járt volna neked is és te telhetetlen kigyó, a mi rovásunkra egy másodikat is kicsikartál belőle. Vedd tudomásul, hogy ez nem volt kollégialis eljárás...

Ekkor megszólalt az egyik angol lány:

— És mondd, nem félsz a következményektől.

— Nem, mert azt mondta, hogy ő veszélytelen...

Madelaine, a szikár fekete francia lány, aki szégyenkezés nélkül bevallotta, hogy nagy hive a saphói szerelemnek, mély buja hangon szólalt meg:

— Oh, ha most megcsókolhatnának...

— Nem!... Nem kedvesem... egy ilyen csodás férfi után igazán nem kívánok asszonyi csókot...

Elza csendesítette újból a zajongókat:

— Gyerekek!... Még kell végre állapodnunk valamiben. Legyünk tisztában a dolgokkal. Hagyjuk így tovább fejlődni és legyünk mindnyájan a szeretői egy ismeretlen férfinak, vagy kíséreljük meg továbbra is a kilétét felfedni?... Ruth és Lili, titeket kérdezlek, mert minden bizonnyal ti következtek a soron.

— Én a magam részéről azon leszek, hogy leleplezzem őt... — felelte Lili.

— Én is! — mondta Ruth.

— Nos hát akkor rátok bizzuk az ügyet.

Ezzel szétoszlott a társaság, mindenki ment a maga dolga után.

Gina egyedül maradva, bement a fürdőszobájába, megindította a csapot, aztán visszament a szobájába... Leengedte testéről a fürdőköpenyt és odaállt a tükör elé. Becézően simogatta meg a vállain ékeskedő fogsor nyomokat, tekintete végigsiklott a testén. Az így felidézett emlékek és saját testének szépsége tűzbe hozták és buján felsóhajtva simogatta magát...

Ebben a pillanatban zajt hallott az ajtó felől és ijedten felsikoltva fordult hátra... Hátával az ajtónak támaszkodva Madelainet pillantotta meg, aki izgatottan, nyitott szájjal lihegve gyönyörködött benne...

— Jaj de megijedtem... te vagy?... te kigyó... de esz a fene értem?... mi?... gyere hát ide...

Madelaine boldogan felsóhajtva ugrott oda Ginához és szorosan magához ölelve.

— Te férfiaszony! — mosolygott Gina. —

S z é p s é g s z a l o n

Fiatalság és szépség megőrzése

A szépségre és annak megőrzésére való törekvés egyidős az emberiség keletkezésével és talán egyetlen probléma sem érinti oly közelről a nőket, mint az, hogy miként lehet az öregedés látható jeleit hosszabb, rövidebb ideig kitolni és megakadályozni a fiatalság elmulását. Ma a hölgyek éppugy elkövetnek mindent szépségük megóvása érdekében, mint évszázadokkal ezelőtt, de míg akkor csupán női ösztönük sugalta a helyes utat, melyen haladni kell, ma már az orvostudomány tapasztalatai és a kozmetika technikai vívmányai is a női szépség szolgálatába állottak.

A nőknél általában a harmincadik életévben, a férfiaknál pedig a negyvenes években lépnek fel az öregedésre jellemző elváltozások: az izmok kifáradása, az agyműködés csökkenése, a bőralatti kötőszövet meglazulása és sorvadása folytán a ráncok és barazdák fellépése.

Az öregedés a belső kiválasztású mirigyek működéscsökkenésére vezethető vissza, mely az edzett és egészséges szervezetnél is az évek folyamán biztosan bekövetkezik. Természetesen ez nem az egyedüli ok. A mi korunk pl. sokkal gyorsabb tempójú életet követel a réginél. Az emberek kevésbé ellenállóak és az évek múlásával egy lassu, de észrevehető eltolódás áll be szükségszerűen az egész szervezetben. Az idegrendszer az új életre állítódik be, de sokszor nem bírja a tempót és könnyebben összeroppan, mint edzettebb és erősebb fizikumú elődeinké. Ezzel magyarázható, hogy

a mai generációnál az öregedés tünetei is hamarabb jelentkeznek.

Egészségesen élni és a fiatalság megőrzéséhez vezető uton haladni nem nehéz. Megfelelő életmód, észszerű táplálkozás és a bőr rendszeres ápolása mindenkor meghezűszák a kívánt eredményt.

Aludjunk legalább 8-9 órát, nyugtott testtel, kényelmesen. Nem mindegy az, ha valaki este 11-től reggel 7 óráig, vagy éjjel 2-től délelőtt 10 óráig alszik egyfolytában, mert a nappali alvás nem pótolja az éjjeli pihenés nyugalmát. A későn fekvő és kelő ember mindig fáradt, álmos, soha sincs tökéletesen kipihenve és hamar megöregszik.

Ápoljuk rendszeresen arcbőrünket. Ügyeljünk arra, hogy a bőrünk sem túlszíros, sem túlszáraz ne legyen; amennyiben ezek bármelyikét észlelnénk, igyekezzünk a bőrt zsíradék elvonásával, vagy hozzáadásával a normális bőrhöz hasonlóvá tenni. Csak megbízható kendőzőszereket használjunk, mert sok agyonreklámozott szépitőszér alkalmas a bőr tönkretételére.

Csak az lehet szép, aki egészséges. Hamvas, üde arcbőr előfeltétele a zavartalan egészség és csak a szervezet harmónikus működése biztosíthatja a bőr rugalmasságát és a test fiatalos külsejét.

A szépségnek hatalmas konjunktúrája van ma. Pénz, siker, boldogság, mit nem érhet el a szép nő? Egyre-másra rendezik a szépségversenyeket. A világháború uton új nagyhatalom született, melynek mindenütt vannak katonái és követői. Ez a nagyhatalom: a női szépség.

— Eredeti felvétel —

A félszüzek

A társadalom erkölcsi merevségének, mely nem erkölcsi szigorúsággal, hanem konvenciókkal béklyozza le a természetet, különös terméke az a női típus, mely a germán népeknél erősebben jut kifejezésre, mint a román népfajnál, habár francia író volt az, aki osztályozta és névvel látta el. Ez a típus a nemiség misztériumai után sóvárgó ifjúságé, mely a nagyvárosi lakosság osztályaiban lelhető fel. Terméke a nevelésnek, a környezetnek, az olvasmányoknak, egyszóval több eredőjű tényezőnek, mely az erkölcsi gátlások meglazítására alkalmas. Minél magasabb e lányok társadalmi rangja és ennek külső formakényszere, annál nagyobb titokban bujkál sóvárgásuk az erotikus kalandok rejtektujain. „Demi-Vierge”, félszüzeknek nevezi őket Marcell Prévost és ezen elnevezés alatt „a jó társaság tisztelig szüz, de lelkileg deflorált leányait” értik, akik szexuális ténykedésükkel osztályaik erkölcsi tevékenységeit megsértik ugyan, ám anatómiai szüzességük gondos megőrzésével a megtartott ártatlanság talmi illúzióját keltik. Vilmos császár korának Berlinjében így fejlődött ki az efajta „Tauentzien-görll”-nek nevezett nőtípus, mely nem az ártatlanul flirtelő leány, aki szép és kissé merész tolettben sétál a délutáni korzón, nem ez a típus pubertása és magasabb fejlődési fokának éveiben szexuális hangulatait visszafojtja és ez a korzózás, mely a világ összes nagyvárosaiban divik, nem más, mint a szabad szexuális potenciáknak többé-kevésbé ártatlan módon való megnyilatkozása. Pillantásokat váltanak, a szexuális lehetőségekkel játszadoznak a fiatalemberekkel valami módon, engedett vagy tiltott érintkezést keresnek. Meggondolatlanul egyenetlik kockázatos kalandok útját a korzón, oly kalandokét, melyek a legénylakás bizonytalan homályában végződnek s melyek gyakran a fizikai érintettség elvesztésével járnak. A kis kalandornők festők műtermében gyakran konkurrálnak a hivatásos modellekkel is, kiknek józan tárgyilagosságát hiu buzgalomban tulszárnyalják és szexuális tulfeszültségük a modellek közömbösségével ellentétben nagyszívrően érvényesül a képen.

Találkozunk e típpsal a világ minden divatos sportpályáján. Tenniszt és golfot játszik nyaranta, lovagol vagy lihegő érdeklődéssel kíséri a lovasportot, hegyeket mászik, evez és vitorlázik. Minden sporttevékenységben a másik nemmel való fesztelen érintkezés lehetőségét látja, amitől szexuális élményeket vár. Csak szexuális sportot üz, szenvedélyesen táncol s különösen az erotikus táncokat kedveli. Ezáltal társadalmilag jóváhagyott módon közeledhetett a férfihez és testi érintkezését most már aként érzékelhette, amint különben a nyilvánosság szeme előtt nem tehette volna. Értette a módját, hogy a szexuális táncművészet minden erotikus kreációjának pikáns izgalmait kihangsúlyozza és ő volt mindenekelőtt, aki ezt az altesti gimnasztikát oly szédítő módon elterjesztette, tekintet nélkül arra, hogy Rómában vagy Párisban, Londonban vagy Berlinben élt. Mindenütt a szexuális tálással telített női típust képviseli, mely energiáit megrogzítani nem tudja s szelepet keres azok levezetésére.

E nemzetközi félszüz a jobb társaságot szexualizálta s a szexualitás vontatókötelén magával hurcolta uszályként azt a férfivilágot, mely méltóan egészítette ki és juttatta érvényre, vele egyenrangú volt az általa kedvelt társadalmi rétegekben s mely csekélyebb száma ellenére is említésreméltó kísértőcsapatát alkotta. Ekként demoralizálta a félszüz azt a kört, amelyben forgott, sőt ténykedését kiterjesztette az alacsonyabb, sőt magasabb társadalmi osztályokra is.

Amerikában a félszüz az a leány, aki fiatalemberekkel szemben társadalmi érintkezésben az intimitás veszélyes ingerét keresi s aki a fiús jelleg látszata alá rejtí sóvárgását és titkolt együttlétben élvezí a flirt többé-kevésbé ártatlan gyönyöreit.

Ezekről a fiatal leányokról, kik bűnös órák kéjes mómora után még mindig tisztáknak érzik magukat, — mondta a szellemesen frivol, gunyolódó Pitigrilli olasz regényíró az általa ragyogó formába öntött általános igazságok egyikében, — hogy meg van még érintetlenségük bizonyítéka, azonban e bizonyíték hamis. A félszüzek szexuális kirándulásait „szerelmi pótyakorlatnak” nevezi s nagyon találóan jellemzi őket annak a világflinak szavaival, kinek vágyai és hajlamai a félszüzekéivel párhuzamban halad. „Nálam nem fogja azt elveszteni, amire maga és a szülei oly nagy súlyt helyeznek. Kéjekre vágyom és kerülő uton érem el az izgalmat. Vannak a gyönyörnek ravasz raffinementjei, amik a legforróbb mómort adják, anélkül, hogy bárkit is kitennének a komoly kockázatnak, amelytől úgy fél”.

Ezek a szavak körülírják azt az erkölcsi légkört, amelyben a félszüz él.

Az őszinte, szabad, nyilvános erkölcs a félszüz hanyatlását jelentené, aki természeténél fogva csak a konvencionális, hazug erkölcsök árnyékában fejlődhet, amelyeknek rendeltetése, hogy védje a tisztességet.

Marcell Prevost, a félszüzek krónikása szerint utolsó menedékük a prostitúció ilyen vagy amolyan formája. Akár elkendőzött formájában élete valamely pontján lesi és várja a félszüzet. Vagy a házasság előtt, vagy utána, mint az elhagyottnak végső menedéke. Vagy pótlásként az elromlott házasságért, ugyszólván azonban kivétel nélkül.

A félszüzek az erény periferiáiban élnek és a züllés vidékére való kirándulásait nem akarják megfizetni azzal az odaadással, mely oly súlyos áldozatukba kerülne, mint, amiről számításból vagy a következményektől való félelem miatt óvakodni szeretnének. Hogy miképpen közeledik az alacsonyabb osztályokban a félszüzesség a félszajhasághoz és a „demi-vierge” a prostitúcióval mint jut érintkezésbe, azt Robert Michels megfigyelései bizonyítják, aki azokat „A nemi erkölcs határai” című könyvében foglalta össze. Megállapításai szerint Rómában és más nagy városokban is, — szabászati műtermek vannak, amelyekben fiatal leányok „szórakozva” keresik a pénzt és mégis megtartják fizikai szüzességüket, mint a későbbi házassághoz szükséges tőkét. Megörzik a külső tisztességet s szüleik mit sem tudnak a félkéjnök viselt dolgairól. Azonkívül tánctermekekben jönnek össze, természet-

tapad. Lujzának is szerencsés volt a választás. Szokott pesti mulatozók fölényes hanglónusa elnyomta volna, de a vidéki férfiak gondolatmenete egyszerre ismerős volt neki. Azonnal otthonos volt neki azoknak zavart asszony keresése, úgy érezte magát, mintha a falubeli legények között forgolódna. Magabizó otthonossággal mindjárt megtalálta a férfibolondító, félrehajtott mosolypillantásokat, de megtalálta ezzel együtt a hozzátársult férfilehűtő fölényt is. Ahol felizgatott, hol lehűtött him csoportnak imponált a lány. Nem dirigáltak neki, ellenben hagytak maguknak dirigálni. A dirigálást jól tűrő társaság, emelkedett hangulatban mulatott és az emelkedett hangulat kinyitotta az erszényt. A nyitott erszény csorgása megnyerte az igazgató rokonszenvét. Lujza otthon volt. Könnyen átesvén az első pillanatok zavarhozó félszégén, most már fölül érezte magát az egész mulatón.

„Ajjé” — gondolta magabizón, mialatt a mellét markoló egyik férfinak csattanó csapással utasította rendre tilosban vadászgató ujjait, — férfi, férfi. Egyik is másik is olyan, mint a kutya. Szalad a nőstény után, jobbra ugrál, balra bókol, aztán ráugrik. Ha meg kész van, egyet csahint, aztán elszalad.

Magabizó otthonosságának rártárlisága kirobantotta az egyik férfi tréfás rászólását. Tulzott falusi hanglejtéssel, énekelve huzta a szavakat:

— Ne keviljkedj ám hé, nem jut rád annyi.

— Oszlán mért nem — vágta rá hirtelen megtalált dévajkodással, — engem is az apám...

(Folyt. köv.)

Hellén szerelem

Rhuphinos (Kr. e. II. sz.) epigrammái a görög anthológiából.

ARANY KÖZÉPUT

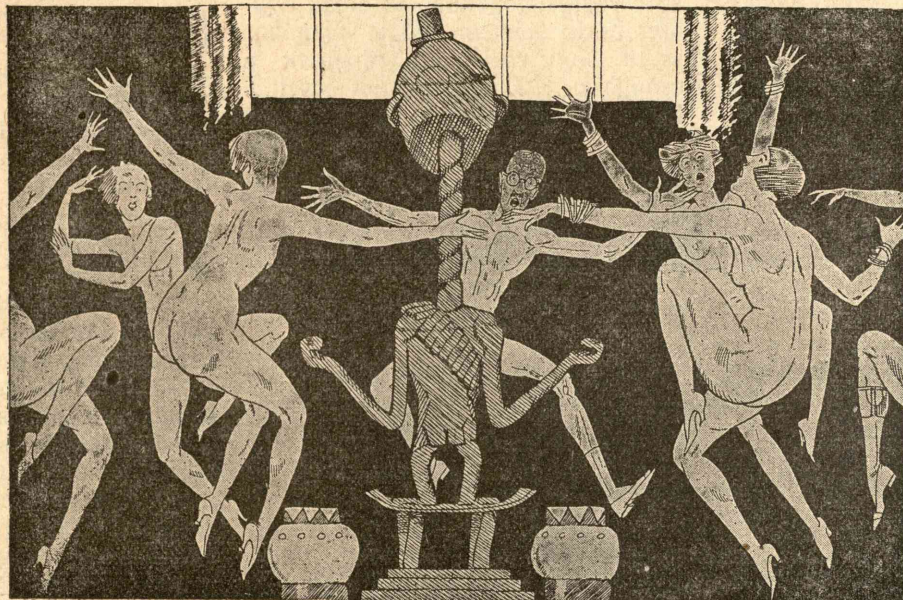
Céda leány sose kell, de olyan se, ki szörnyen
[erélyes;
Ez nehezen puhul és az nagyon hamar is ád.

RÉSZVÉT

Mondd, ki püffölt el ekép s ki rugott mezitelen az utra?
Kő van-e szíve helyén? És a szemére se lát?
Rosszkor tért haza tán és rajtakapott szeretőddel?
Igy volt? Ej, sose bánd! Mindegyik ezt teszi ám.
Máskor, amíg urad utra megy s szeretőddel enyelegsz,
Zárd a kaput be, hogy így rajta ne kapjon a férj!

SE SOVÁNY, SE KÖVÉR

Ej, ne öleld a sovány nőt? azt se öleld, aki hájas,
Épp a középuton áll az, ki szeretni való.
Látod, azon be szegényes a hus, ami tulsok is ennek,
Meg ne kívánd, mi kevés; azt se akard, ami sok!

Kán kán

Két bakfis levelei a Nagy Titokról

Drága Verám! Mindig elfelejtem neked megírni, hogy a kocsis, meg a Lidi jegyesek lettek és most vasárnap volt a lakodalmuk.

Jóska a papa parádéskocsisa lévén, persze az uraságnak is el kellett mennie a lakodalomba, amely itt a tanyán, a lakásunktól alig tíz percnnyire levő cselédházban lett megtartva. Dél előtt volt a faluban az esküvő, ahová nyoszolyólánynak kértek fel. Képzelheted, milyen boldog voltam. Papa a fogatját rendelkezésemre bocsájtotta és mentem fehér ruhámban az első fogaton a templomba. Hogy ki volt a párom, azt ugyis eltalálhatod. Ő volt. Egy nagyon fess huszármundérban.

Amikor végigmentünk a templomon és végigpengette sarkantyuját a padok között, mindenfelől hallottam:

— Ez lenne egy szép pár!

A szívem majd kicsattant a boldogságtól és még jobban belekaroltam Pistába.

Az esküvő alatt mindenki csak minket nézett, én éreztem, milyen piros leszek, Pista pedig peckesen állt ott, még a szeme pillája sem rezdült.

Délután hagytuk őket egymás közt mulatni, de este a papa illendőnek találta, hogy lemenjünk hozzájuk. Bár a cselédház nem volt messze, tekintve a feneketlen sárat, a papa befogatott és kocsin mentünk le a cselédházba.

A szakácsnének főzött, így jó volt minden étel. A papa és a mama fent ültek az asztalnál, jobbról mellettük én Pistával és balról az új pár. Én folyton csak arra tudtam gondolni, hogy Jóska és Lidi már egymásra találtak és úgy elszorult a szívem az irigységtől, hogy egész szomorú lettem.

Először az új férjjel kellett táncolnom, de azután mindjárt Pistával. De sajnos, számomra nem sokáig tartott a mulatság, mert mivel a papák tízenegy órákor aludni szoktak menni, egy félórával azelőtt, már intettek nekem.

Kint szakad az eső. A mama be akart fogatni, de a papa ellenezte, tekintve, hogy akkor a házigazdának kellett volna befognia és a lovakkal bajlódnia, így az egyik cselédeányt felküldte a mama sarcipőjéért, aztán Pistához fordult:

— Na Pista gyerek, haza bi-

rod e hozni a kisasszonyt az öledben?

Pista rám sem nézett és szerényen így felelt:

— Nagyságos Uram, huszárkoromban kettesével hordtam a zaboszsákot a kamrába, ha a kisasszony nem törik el a kezeim között, hát őt is elbírom.

A papa nagyot nevetett, Pista meg már a szobában felvett az ölébe, mama egy nagy kendővel körülcsavart mindkettőnk, a cigány tust huzott és megindultunk a sötét éjszakában mi négyen.

A papa egy nagy esőernyő alatt karonfogva vezette a mamát és mi, bár a sötétben nem láttuk őket, de folyton hallottuk, amint megbeszél, hogy merre kerüljük ki a sárat. Azért elég gyorsan haladtunk.

A rajtam levő könnyű kis ruha, no meg, hogy egy nagykendővel szinte össze voltunk kapcsolva, főleg pedig azok az érzések, melyek már az este elbódítottak, végtelen izgalomba hoztak. Lassan lehajlítottam a fejemet a Pista mellére és átöleltem a nyakát. Nem tudom, mi vezette a kezemet, mikor néhány-szor végigsimogattam az arcát. Egyszer csak éreztem, hogy magához szorít, hogy csak úgy ropogtak a csontjaim... De azért jól esett... Lábaimat kinyújtottam a kendő alól és addig lóbáztam, amíg el nem találtam a kellő helyet... Pista lihegett, de nem a fáradtságtól és én mint egy hízogó kis macska húzódtam egyre közelebb az arcához... Már perzselte egymást a lehelletünk, mikor egyszerre hallottuk a mama hangját:

— Az a kisleány megfázik, ha ilyen lassan botorkálunk. Pista fiam, ha tud, siessen a kisasszonnyal előre!

Pista erre bátran kilépett és alig tett egy pár lépést, már is jóval elhagytuk az öregeket.

Tehát: éjszaka volt... egyedül Pistával... és még hozzá az ő karjaiban...

Midőn ez átvillant az agyamon, egyszerre elvesztettem minden uralmam. Csak arra emlékszem, hogy kértem, ne siessen olyan nagyon, mert olyan boldognak érzem magam a karjaiban. Erre magához szorított és mondott is valamit, de en-

gem elbódított forró lehellete, erőszorítása, egy kissé még lejjebb hajtottam a fejemet és azután... én nem tudom, hogyan történt, de az én pici szám összeforrt az ő ajkával...! Verácskám, azóta én már tudom, hogy milyen az első csók üdvössége.

Pista egyszerre vészett és vad lett. Így tetszett nekem csak igazán! Nem is tudott mást csinálni, csak suttogott a fülembe és csókolt és én letolva kissé a kendőt, odataroltam neki a nyakamat és a ruhám, kivágást is... Bajusza csiklandozott és azután tovább ment a ruhám kivágása felé és csókos ajkai keresni látszottak valamit.

Mikor észrevettem szándékát, az egyik kezemmel azonnal segítségére siettem. Ruhám elég bő volt, hogy kiszabadítsam vágyai tárgyát és ő szenvedélyesen csókolni kezdte... Nekem egyszerre végem lett... Éreztem, hogy rögtön elájulok a gyönyörtől.

Annyira nyugtalankodtam az ölében, hogy meg kellett fognia a lábaimat is, én meg csak csusztam lefelé, az ő keze viszont egyre feljebb... már a térdeimnél volt... én biztattam, hogy csak fogjon jó erősen, mert különben lecsuszom... már végigsiklott a harisnyámon... keresve az utat, ahol már olyan nagyon várják... azután... azután... megtalálta...

Képzeld el, Verácskám, egy férfi, egy igazi férfi...

Észre sem vettük, mikor otthon voltunk. Ott letett az öléből, de én nagy boldogságomban nem engedtem el, hanem továbbra is átölelve tartottam a nyakát. Ekkor megint úgy megfogott és erősen magához szorított, hogy azt hittem, mindennemű összetöri. De te nem is képezed, micsoda érzés az, ha egy szerelmes férfi úgy magához szorítja az embert. Én meg csak hozzásimultam és engedtem, hogy szorítson. Éreztem, hogy mindjárt megint a menyországban leszek, de mielőtt ez bekövetkezhetett volna, Pista csak reszketni kezdett, mint-ha valami görcs fogta volna el a tagjait és csókolt, vadul és én tudtam, hogy mi történt vele...

Csókol a te átszellemült Ilusod.

Korok, erkölcsök

A házasságkötés a XVIII. században a legegyszerűbb cselekedetek közé tartozott. Semmiféle papiros nem kellett hozzá, a hely és a nap-szaka is egészen közömbös volt, senkitől sem kívánták, hogy a templomban esküdjék. Meglehet, hogy annak, hogy a házasságkötés könnyűségét nem korlátozták, oka abban rejlett, hogy a házasságon kívüli nemi életet a hivatalos kereszténység megbotránykoztató bűnnek tartotta és ezért a viszonyoknak a törvényesítésére a legegyszerűbb lehetőségeket adta. Ezért e korbeli házasságok nagyrésze csak a kicsapongás kassirozására szolgált. Házassághoz folyamodtak, mert ez ama skrupulus nélkül való emberek számára, akik nem törődtek a jövőendő konzekvenciákkal és csak a pillanatnyi gyönyörré gondoltak, a legkényelmesebb módja volt annak, hogy a zavaró pletykától és a jámbor emberek ellenőrzésétől háborítatlanul éljenek együtt egy nővel. Wienerl írja az egyik kutató: „Itt csak azért házasodnak, hogy a fiataloknak megengedjék, hogy zavartalanul és büntetlenül néhány hétig egy szobában lakhassanak és egy ágyban aludhassanak a feleségükkel.

*

A XVIII. század asszonyait a tulhajtott érzékiség jellemezte. Nagy szerepet játszott ennek megérlelésében a divat. Az akkori női divat sohasem engedte, hogy a nő a folytonos nemi izgalomból kikerüljön. A női testnek legfontosabb nemi jellemzőire történt elvszerű felosztása, mert ez a felosztás csak a deréknek mértéktelen befűzésével volt elérhető, szisztematikus nyomást feltételezett a nő testének alsó szerveire. Ez a permanens nyomás, mert gyakran még éjszaka is hordták a fűzőt, ugyanily mértékben elérhetetlen ingert eredményezett a nemi szervekre, ami aztán csakhamar tulingerré fajult. A nőnek ez az erotikus tulingerlése természetesen egész megjelenésének képére átment és minden tettét erotikusan „megfertőzte.”

*

Németországban a jelentékenyebb kereskedelmi, tengeri és katonai városokban már a középkorban voltak bordélyházak.

Leipzigban 1865 ben 66 bordélyház volt és egész sereg találkahely. A leányok ritkán voltak benszülöttek, inkább északnémetek és osztrákok. A prostituáltak száma 2500 volt, nyilvántartásban azonban alig 300 szerepelt.

Münchenben már 1439 ben találunk bordélyházat ahol a nyilvános lányok rendőri felügyelet alatt álltak. Számuk pedig jóval felülhaladta a 2000 et.

— —

— Eredeti felvétel —

Egy férfi szerelmei

— Regény —

(19)

Most csak az volt a kérdés, hogyan szerezzek magamnak képeket. Természetesen sohasem voltak ilyen műremekeim, de annál inkább a papának, aki azonban gondosan elzárva tartotta az íróasztala fiókjában. Összekutattam tehát az egész lakást, míg végre egy kulcsot találtam, mely megnyitotta előttem a kincsekhez vezető utat, aztán nagy lelkinyugalommal, azaz aránylag elég nyugodtan vártam a kislányok eljövetelét.

El is jöttek, üzetve a kíváncsiságtól, pontosan, mint az óra. Reszkette és félénken lökdösték előre egymást, mielőtt elhatározták volna magukat, hogy kövessenek papá elegáns szobájába. Még nehezebben tudtam őket az asztalhoz csalogatni, amelyre a könyveket előkészítettem. Régi japán fametszetek és selyemnyomatok voltak és más hasonló bibliofil művek.

— Oh... oh... — kiáltottak nevetve, de egyre többet hagytak mutatni maguknak. Végül maguk akartak mindent megnézni.

— De magának nem szabad idenézni!

— Jó.

És odaültem az ablakhoz, ahonnan egy ideig néztem őket nagy elfoglaltságukban. Egyre bájosabbaknak, csábítóbbaknak tunk fel előttem. Térdükkel mindketten egy-egy székre támaszkodtak, úgy hogy jól láthattam finom és csinos lábszáraikat és kivehettem szoknyájuk alatt csipőiknek gömbölyű vonalait.

Megint odaosontam csendesén hozzájuk és közéjük álltam, átölelve őket karjaimmal. Hol az egyiket, hol a másikat szorítottam magamhoz — egyik sem védekezett. Azt hiszem nem is vették észre. Óvatosan fellebbentettem a függőnyt Bertánál — nem mozdult. Egy lépést tettem hátrafelé, hogy megnézzem a felkinálkozó panorámát és láttam két elragadóan formált lábat, míg a többi irigyen el volt takarva. Vágyakozóan, de mindig készen arra, hogy a legkisebb mozdulatnál visszavonuljak, tapogatóztam előre, majd lejebb és egyre lejebb... A két oszlop engedett, lassan-lassan széjjelváltak és hirtelen célnál voltam.

Az édes gyermeket annyira extázisba hozták a képek, hogy le nem vette a szemét róluk és nem figyelt arra, hogy mi történik a háta mögött, mert már nem tudott rá figyelni. Én inkább azt hiszem, hogy kedveskedéseim egyre világosabbak és erősebbek lettek, hogy egy darab fának is észre kellett volna venni. Tovább menni azonban még nem volt bátorságom.

Ellenben áldásos tevékenységemet most már Vilmánál is megkezdtem, ő ugyan felrezzent az első érintésnél és könyörgő pillantást vetett rám, de ellenállásra éppen úgy nem gondolt, mint a másik. Egy pillanat alatt nála is megtörtént a leleplezés és kezem kereste és megtalálta az utat. Így maradtunk néhány percig mozdulatlanul, a két lány még mindig a képekkel foglalkozva, de már hevesen sóhajtozva.

Sokáig azonban ez nem volt elég. Többet akartam, mindent. Végre elhatározásra jöttem és meré-

szen megindultam az örök élet kapuja felé.

Berta ekkor felrezzent. Rémülten, remegve, egész bensőjéig megrázva. De számomra már nem volt visszatérés...

Egy sikoly... odaát voltam!

Most egy rendkívül megrázó jelenet következett. Bertha sóhajtozott, Wilhelmine sóhajtozott és én ott térdeltem előttük és a legédesebb szavakkal beszéltem hozzájuk, hogy megnyugtassam őket. Jó öreg Sherryt hoztam elő, finom déligyümölcsöket; ezer forró esküt esküdtem, melyet mind meg akartam tenni és tartani — egyszóval: éppen olyan félszegen és banálisan viselkedtem, mint mi férfiak valamennyien tesszük, ha a leány, akivel erőszakoskodtunk, sir előttünk.

Végre — végre sikerült a felizgatott kedélyeket lecsillapítanom. Sőt Bertha, huga példájától csábítva arra is kapható volt, hogy néhány szem gyümölcsöt elfogyasszon és az édesség okozta élvezet hatása alatt már félig megbékülten mosolygott reám. Nincs édesebb mosoly, mint egy fiatal leányé, aki megadása után félig szégyenkezve, félig boldogan bocsánatot mosolyog legyőzője felé. Én rögtön felhangolódtem és karjaimba vontam, csókoltam a száját, szemeit és arcát és becézgettem. Már nem védekezett, hanem fejcskékjét a vállamra hajtotta és boldogan nézett fel reám. Wilhelmine előttünk állt és titkolhatatlan irigységgel nézett bennünket. Őt is magunkhoz vontuk és háromszögben olyan tréfálkozás, csókolódzás következett, hogy elállt a lélekzetünk. Mielőtt magam is tudtam volna, már ismét ott voltam előbbi helyemen és kerestem az utat a boldogsághoz, ami ezuttal könnyebben is ment.

Valósággal belegabalyodtunk egymásba és habár én megint visszavonultam, mégis ugyanabban a pillanatban érkeztünk el az üdvösség kapujához. Csak most lett ez az édes, elragadó leány igazán az én kedvencem. A szegény Wilhelmine, közben nem tudta, hogy mihez kezdjen nagy vágyában és nem tudott enyhülést szerezni magának. Láttam ezt, és megkönnyörültem rajta és csókjaimat mint tűzoltóságot kiküldtem a tűz színhelyére.

Milyen hálás volt, milyen hálás! Most mindhárman boldogok voltunk.

Néhány pillanatot a pihenésnek szenteltünk, aztán hozzáláttunk az étkezéshez.

Ettől a naptól kezdve ismét volt egy ideálom, vagyis inkább kettő, mert mindig együtt jöttek el.

Természetes, hogy Wilhelmine sem akart sokáig féldolgokkal megelégedni, mikor nővére előnyben részesülve, mindenhez hozzájutott. Egy napon ő maga kérte, hogy Amor Istennek az áldozatot meghozhassa. Bátran, összeszorított ajkakkal indult neki, de hiábavaló fáradozás volt.

— Várj még egy évig, — mondta Berta a huginak, aki egész könnyapatakokat ontott szerencsétlensége fölött. És olyan arcot vágott közben, melyből világosan láthattam elégedetlenségét a probléma illetlen való megoldása fölött. Így maradt ő egyedül a beata possidens. Az asszonyok már ilyenek. Ők még kevésbé szívesen osztoznak, mint mi férfiak.

Ők sokkal, sokkal féltékenyebbek. És azt hiszem, nekik több joguk is van hozzá. Mert mik azok az üdvösségek, melyeket ezer férfi elajándékoz, ahhoz az üdvösséghez képest, melyet egyetlen asszony ad, ha akar. Vagyis, ha szeret.

Majdnem egy évig tartott ez a háromszögű barátságunk. Aztán barátnőim szülei gyors végét vetették a dolognak azáltal, hogy a leányokat egy svájci intézetbe küldték.

Mikor aztán visszatértek, én éppen Párisban csavarogtam és aztán már csak mint egy híres festőművész feleségét láttam viszont Bertát és Wilhelmint, mint egy olyan férfi menyasszonyát, akivel még lesz egy kis számolnivalóm az életben. Wilhelmine miatt kaptam egy pisztolygolyót a mellembe.

IX.

A magasztostól a neveléséig csak egy lépés, mondja a költő. És én azt mondom, a széptől a közönségesig még kevesebb, mint egy lépés.

Ugyanabban az időben, mikor Berthával és hugával elszórakoztam, barátaimmal Berlin minden nyílt, eldugott és tilkos bünbarlangját is összejártuk. Azonban becsületesemre legyen mondván, hogy ezekben a csavargásokban csak kíváncsiságból vettem részt. Hiszen én sokkal szebb és tisztább élvezetekhez voltam szokva, semhogy kedvet találtam volna, ezekben a durva, közönséges szórakozásokban.

Másként azonban a barátaim, akik fejletlenségükben szörnyen világfiaknak tünnek fel maguk előtt, ha egy részeg pincérleány az ölükbe ült. Hármassal, négyesével bátorokdunk a szórakozóhelyekre és leányosházakba, melyek többnyire a Torweg alatt húzódtak meg elrejtve és egy vörös vagy kék lámpával csábították be a vándorokat.

Valamennyi egyformán nézett ki. Valamennyi kopott plüssbutorokkal volt berendezve, valamennyi piszkos és füstös volt és mind egy-egy öreg kövér banya tulajdonát képezték, akik szégyenteljes foglalkozásukkal néhány garast megtakarítottak fiatal korukban és most maguk is egy ilyen borzalombarlangot tartottak.

Dobogó szívvel és rémült arccal léptünk be az első csapszékbe, amely utunkba akad. Én mint a legerősebb, voltam a vezető, de én szerettem volna legelőször vissza is fordulni, mikor láttam, milyen közönségesek és elhasználtak voltak a hölgyek, akik hangos örömmordítással rohantak felénk.

Barátaim ellenben, kevésbé válogatosak, mint én, úgy viselkedtek, mint tapasztalt viveurök, nagyhangon pezsgőt rendeltek és mindegyikük ölébe vont egy-egy pincérnőt.

Persze az ilyen gáláns urakkal szemben a leányok sem mutatkoztak olyan rátartóknak, mint például azokkal a vendégekkel, akik elég szemtelenek egy pohár sör ellenében, már a bájaikat is birtokukba venni.

Az emberek ittak, kurjongattak, daloltak és a leghetefelenebb malacságokat üzték. A vendéglősné, mesterségének egy különösen mocskos mintapéldánya, jóindulatu mosollyal ült mellettünk, lelkesített az ivásra és maga is kiadósan leitta magát. Végül még gyöngéden közeledni is akart hozzám. Csak nehezen tudtam megszabadulni hájas karjaitól és

egy sarokba menekültem, ahonnan zavartalanul gyönyörködhettem az épületes színjátékban.

A pincérnök egyike keresztben feküdt az asztalon és pezsgőt öntetett magára... Egy másik, nyitott bluzzal, Koller Hans előtt nagy kezeivel kitűzte a zászlórudat, míg a harmadik csaknem erőszakkal húzta le a kis Kolberger Karl, hogy csókjait utazásra küldje személyiségének reversoldalán.

Közben nevetés, röhögés és sikoltozás — forgott a fejem attól, amit láttam és hallottam.

Én, aki pedig máskülönben a női test legkisebb megpillantására extázisba szoktam jönni, egész részvéltlenül viselkedtem. Az orgia befejeztével az istennők mindenféle művészettel produkálták magukat, melyeknél mindig testüknek intim részei játszottak a főszerepet.

Ezer márkán felül kellett kifizetnünk ezekért az élvezetekért. Három napig nem tudtam rendesen enni, annyira torkomban volt az utálat. És mindig újra elhagytam magam csábítani a többiektől.

(Folyt. köv.)

Nikotin

Régi krónikákból

Nápolyban emberemlékezet óta buján tenyészett a szerelem és a parázna kicsapongás, mert sehol a földkerekségen nem volt annyi szépség, mint ebben az államban.

E szép nők egyikének, kit szokatlanul vonzó bá-jai a többiek felé emeltek, volt egy Richard Minutoló nevű udvarlója.

Madonna Catella, így hívták a szépséges tündért, oly biztos volt a férfi szerelmében, hogy anélkül hogy elvesztésétől kellett volna tartania, husszu ideig ellen-állhatott az ostromának és megtagadhatta esdeklő ki-vánságait. A férfi nem tudta, miképen törhetné meg szerelme makacsságát és látta, hogy minden igyeke-zete hiábavaló. Tehát cselhez folyamodott. Egyszer midőn együtt voltak, mint egy véletlenül, bizonyos há-zasembernek és bizonyos kacér hölgynek bizonyos viszonyáról szárnya kelt bizonyos mende-mondára te-relte a szót. Történetét, melyet csak úgy találomra légből kapott és melynél persze, neveket nem említett, oly ügyesen adta elő, hogy a féltékeny Madonna Ca-tella a saját férjére kezdett gyanakodni. Minutolo ér-tette a módját, hogyan kell a bizonytalanság gyötrel-mét fokozni és Catella mindent elkövetett, hogy régi udvarlójából még többet kivegyen. Bizalmasan félre-vonta és faggadni kezdte, „Ön sokkal jobban elbűvölt asszonyom” — felelte a férfi, — semhogy hiába ug-ratni tudnám. Tehát ide figyeljen: „Az Ön férje Ma-donna Simonetta-hoz jár, aki — mint bizonyára Ön is tudja, — hirhedt félvilági nő. Ha még most is olyan viszonyban volnánk, mint azelőtt, akkor őrizkedném Önnel ezekről a dolgokról beszélni, mert a szerelmes férfi szavaiban joggal kételkedhetnék. Tegnap óta biz-tosan tudom, hogy az Ön férje Giamotto fürdőmester-nél szokott a hölgyével találkozni. Giamottot pár arany-nyal megvesztegeti, és így tetten érheti az urát, anél-kül, hogy megugorhatna vagy letagadhatná a dolgot”. A ravasz Minutolo tovább szötte a hálót.

„Ama bizonyos hölgy kibérelt Giamotto fürdő-mesternél egy szobát, mely gondosan el van zárva, ablakai pedig lefüggönyözve. Így tehát nem lesz nehéz, hogy Ön lopozzék be Simonetta helyett. Csak Giamot-tot igyekezzék megnyerni magának; ne alkudozzék, fizessen neki száz aranyat és ő mindenbe belemegy. Be fogja Önt vezetni abba a bizonyos szobába, de egy szót nem szabad beszélnie, mert ezzel elronthatja a dolgot.

Madonna Catellának tetszett az ötlet és tüstént elsietett Giannottohoz, akit Minutolo már jóelőre kiok-tatott.

Minutolo a jelzett időben kiosont barátai társa-ságából és Giannottohoz sietett. Belépett a szobába, hol oly sötét volt, hogy a leghalványabb fénysugár sem árulhatta őt el. Nem sokáig kellett várakoznia, mert a türelmetlen vágy, hogy hűtlen férjét leleplezze, Madonna Cattellát is időnek előtt jelzett helyre hajtotta.

E percben Richard Minutolo, anélkül, hogy időt hagyott volna férje és Madonna Simonetta után kér-dezősködni, elébe ugrott és karjaiba zárta a nőt. De egy szót sem szólt eközben. Hogy azután mi történt, arról hallgatok; azt hiszem, ugyanis kitaláljátok. Boldog szerelmesünknek oly jól esett ez a játék, hogy Catella

is bizonyára örömet lelte benne. Haragját egyidőre el-nyomta és mivel az ünnepélyes csendet sem akarta szidalmakkal megtörni, inkább hallgatott. Richardnak ne-hezére esett elnyomni a nevetést; ő bizony a sikerült csalást és a kitűnő alkalmat alaposan kihasználta. Nem vagyok olyan mestere a szónak, hogy földöntúli gyö-nyö-úségét méltóképen tudnám ecsetelni, mert egyrészt tökéletes szépséget élvezett, másrészt bosszút állt a nő kegyetlenségén végül pedig biztos volt a dolgában, hogy a szép asszony meg fog neki bocsátani.

De Catellán végül is erőt vett a harag és szóra készletette. „Most már éppen elég!” — kiáltotta. „Aruló! Ne hidd, hogy az vagyok akinek hiszel! Ahá! tehát azért őrzöd a szobát, adod a beteget és jajgatsz nap-hosszat a fájdalmaid miatt! A szeretődnek spórolod az örödet, nyomorult! Hát én talán kevésbé ingerlő, ke-vésbé szeretetreméltó vagyok, mint Madonna Simon-netta? E perctől fogva nem vagyok a feleséged! Add vissza a hozományomat és eredj Isten hírével a szived hölgyéhez. Távozz tőlem galád szószegő! Oh, de osto-ba voltam, hogy hű maradtam hozzád! Mi tart vissza, hogy tüstént elhivassam Minutolo-t, aki oly lángoló szenvedéllyel imádott!”

Richard e szavaknál felkacagott. „Te még ne-vetsz?” — kiáltotta a szép asszony „Szent Isten, mi-csoda szemtelenség! Ahelyett hogy pirulnál? Hadd nézzek az arcodba, te mákvirág!” És mielőtt Richard meggátolhatta volna, az ablakhoz tapogatózott és fél-erántotta a függönyt. Kövé mérejt az ámulattól, mi-kor udvarlóját, Minutolót megpillantotta. „Jaj végem van, meggyaláztak! Mit fog szólni a világ!? — jaj-veszékelt. Ah, ki mert volna Önről ilyen gonoszságot feltételezni!” Richard Minutolo csillapítani iparkodott. „Ej hát ki tudhatná meg? Giannottoért kezeskedem. Ne haragudjék reám e kis csalás miatt, és bocsásson meg érte, mert mindennek a szerelem az oka és az felment minden cselekedetünkért és fufangért. Ön nem vétkes a dologban. Mire való ez a jajgatás? Istenem-re mondom sok nőt ismerek, ki boidog volna, ha így rászednék. Legjobb volna az egész dologról mélyen hallgatni. Hiszen tudja, hogy milyen a világ. Inkább elhiszi, hogy ajándékok csalták Önt ide, semmint sze-relmi fufang. Gondolja meg, mi lenne, ha a dolog a férje fülébe jutna!” Madonna Catellát ezek az érvek végre meggyőzték és Richard folytatta: „Mivel ezt a szerencsétlenséget úgy sem lehet meg nem történte-tenni, legjobb lesz, ha vigasztalódik és megbékül.

Az első lépés már megtörtént; olyan nehéz volna a többi?” És oly szépen és meggyőzően beszélt, hogy a szép asszony végül is letörülte a könnyeit, földerült és a boldog szerelmes egyik kegyet, a másik után él-vezhette. Először egy mosolyt, azután egy cirogást, majd egy csókot és végül még többet, egyszóval min-dent amit kívánt.

Tavaszi partnert keres, intelligens uriember személyében csinos és fess, fiatal urinő. Részletes levelek Vanda N. Timișoara, Fabrica, Oficiul Postal No. 7. címre, post restante küldendők.

Ilonka teóriája

A virágárusnő gyöngyvirágot, borzas kankalint kínált, — a kávéházak előtt és a játszi napsugár festett rózsákat varázsolt a nők arcára, égő vágyat a tüzes férfi ajkakra.

— Tavasz van — mondta hal-
kan a diák. Halvány ábrándokat
szótt ezüst diadémos hercegnők-
ről, varázsos, bolondító álmokat
kékszemű, aranyszőke asszonyok-
ról... hiszen olyan nagyon egye-
dül volt...

És jöttek vele szembe a sétá-
lók...

Hullámozó bársonyokban, ragyo-
gó selymekben bűbajos leányok,
ezüst prémekbe, csipkékbe takarva
lomha uriasszonyok... fedetthaju,
festett száju félvilági nők, vakító
vállakkal és égető szemekkel hiv-
ták, csalogatták magukhoz és ő
felvidult, csodás láz járta át, hogy

izzott bele a homloka és részegítő
szavak, keleti mesék tolultak aj-
kára, amint odalépett az egyikhez,
a legszebbikhez:

— Nem úgy akarok szeretni,
mint a többiek, nem úgy csókolni
mint a többi, halványan, lomhán,
kedvetlenül... nem úgy akarok
ölelni, mint azokat, hanem vala-
hogymásképp, imádni, mint sze-
relmes lány a bódító, égő rózsá-
csokrot, félve őrizni, mint elaggott
hindu a faragott bálványait.

— Szeressél engemet, mint vő-
legényedet, várva és epedve senki
mást, csak engem, türelmetlenül,
tüzesen és kitaróan, nagyon ki-
tartóan...

— Így váltak el a diák és a
nő a csókos éjszakán, a fiu az-
tán újra felment hozzá, mámoros-
an és kéjesen, tavaszian, szerel-
mesen, mesélt apró, bula történe-

teket, haldokló dalokat a varró-
lányról, aki tükre előtt kérdezi a
barátját:

— Ugy-e, szó sem férhet a
szépségemhez?... — s a barátról,
aki komolyan felelt:

— Szó, az természetesen nem!

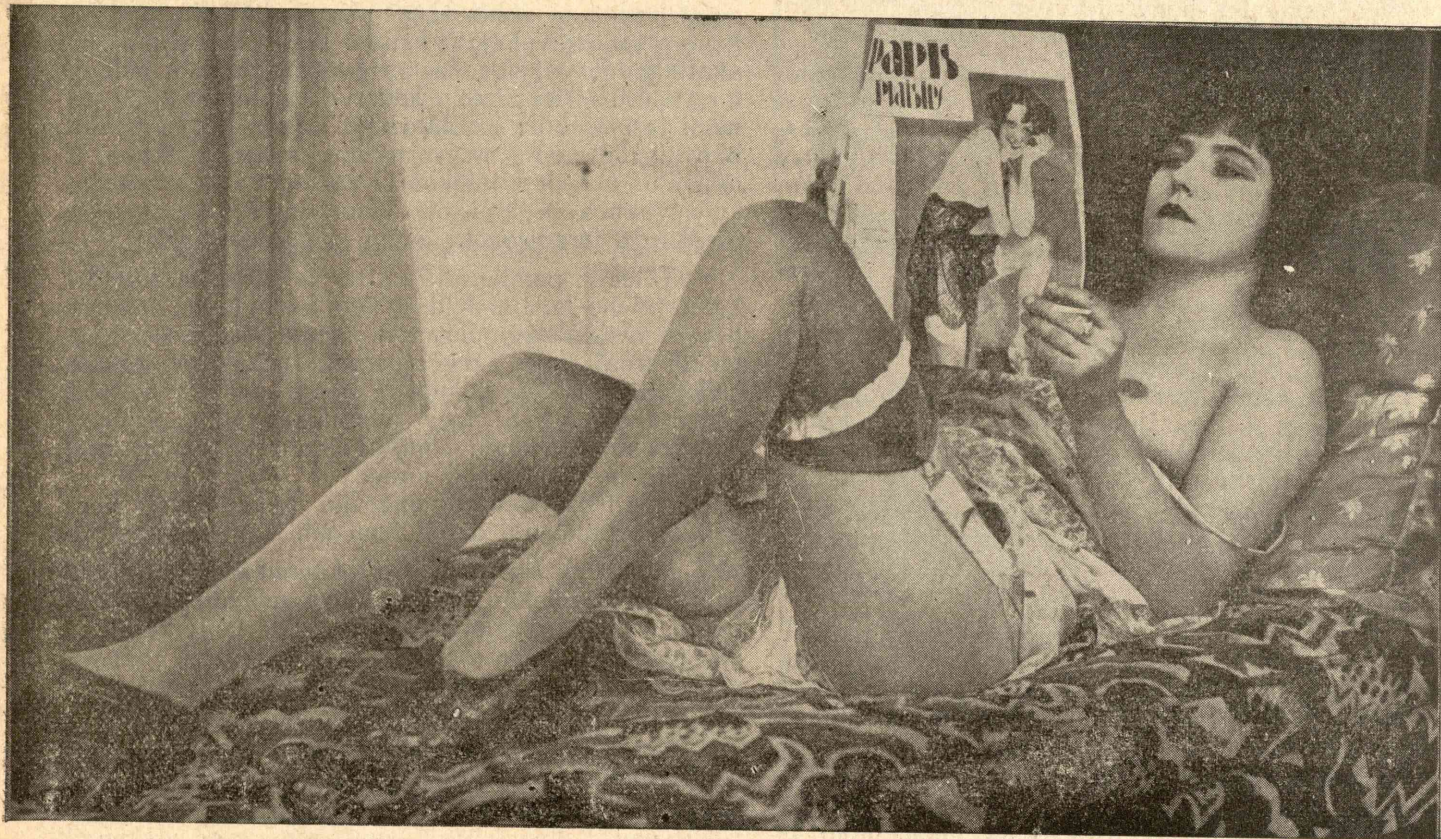
...halk bolondságokat, a lány
kacagott, együtt kacagtak s valaki
elkacagta magát az ágy alatt is...

A diák szomorúan, bánatosan
vette a kalapját...

— Hát így szeretsz te engem
epedve, tüzesen, kitaróan?...

— Nézd, hát nem epedve, tü-
zesen szeretlek, — kérdezte a nő
— és hozzá még valóban kitar-
tóan is, mert Alfréd, aki kitar, itt
van az ágyam alatt, én pedig az
ágyon szeretlek...

—

Eredeti felvétel
Mandel, Páris

Vally, egy urilány története

Hogy azonban ismét viszatérjek magamra és a „csinos” Max al szándékolt találkámra, éppen a két fentebb említett esetre való tekintettel szilárdan el voltam határozva, az utolsó szerelmi bizonyítékot megtagadni tőle, mert feltétlenül meg akarlam magam kimélni az olyan szomorú óráktól, amilyeneket azok kelten átéltek.

Mint ismeretes, az Alprechtrampe — habár a belváros közepén feküdt — nagyon csendes és kevéssé látogatott volt. A néhány ott levő padon, öreg gesztenyefák alatt csak elszórva ült egy-egy szerelmespár, másféle emberek nem is jártak arra. Azon a vasárnapi délután, mikor udvarlómmal ott találkoznom kellett, teljesen üres volt, mert a szép idő a környékbeli kirándulókra csalta az embereket. Ő már ott volt, mikor megérkeztem, elébem jött és udvariasan kezet csókolt. Azután leültünk a főhercegi palotától legtávolabb eső padra, ahol teljesen zavartalanul voltunk. Csak egy rendőr sétált el néha-néha mellettünk, egy pillantást vetett reánk, aztán megint biztosak lehettünk, hogy egy félóráig egy lélek sem fog zavarni bennünket.

Először is tüzesen csókolóztunk, azután a férfiak rendes szokása szerint tapogatni kezdett.

Szégyenkezve toltam el a nagyon is merész kezeket, mondtam, hogy rögtön elmegyek, ha nem hagy békében — és természetesen ott maradtam.

Lassanként aztán jött, ahogy egy örökkévalóság óta történni szokott és valószínűleg történni fog, míg emberek élnek a földön. Odanyúlt, nagy ügyességgel megtalálta és olyan játékba kezdett, hogy majd megbölcöndültam tőle. Közben pedig ő sem maradt közömbös, ami csak fokozta bujaságomat. Ah, milyen jó érzés volt, mikor a kis rózsákat simogatta! Miközben ő felváltva szórakozott a bájjaimmal, én is hasonlóval viszonyoztam. Hogy közben hányszor érkeztünk el a gyönyör csúcspontjára, igazán nem tudnám megmondani.

Miután tehát ilyen kellemes vasárnapdélután töltöttem Max-al, ismét hazamentem, ahol azt mondtam, hogy egy régi iskolatársnőmet látogattam meg. Még számos forró órát éltem át vele.

Miután éppen benne vagyok az elbeszélésben, meg kell említenem még egy epizódot, melynek hősnője azonban nem én voltam, hanem Teréz hugom.

Teréz három évvel fiatalabb volt, mint én és minden tekintetben különbözött tőlem. Talán az volt az oka ennek, hogy gyermekkorát abban az időben élte át, mikor a szüleimnek már nagyon jól ment, vagy talán más okok is közrejátszottak ebben. Sokkal több szabadságot élvezett, mint én, sem a háztartásban, sem az üzletben nem kellett segídeznie, mint idősebb testvéreinek és így másképpen is fejlődött. Míg mi valamennyien nagyon is külváros-szerű benyomást tettünk, habár szüleink gazdag emberek voltak, Teréz mindig elegánsan és mód-szerűen öltözködött, sokat olvasott és mindenféle kívánságai voltak, melyeket lehetőség szerint teljesítettek is.

Egy napon azt kérte, hogy hegedűórákat vehessen, mert manapság már minden házmesterlány zongorázik és neki mégis csak valami mást kell tanulnia.

Fogadtak tehát egy tanítót, aki megtanítsa hógomat a hegedülés alapelveire; csinos fiatalember volt, akinek állandó állása volt egy színházi zenekarban és aki most hetenként kétszer órát adott a hugomnak. És most olyan nyikorgás és zenebona következett, hogy az ember szinte megbölcöndült tőle.

Eleinte valamelyikünk a testvérek közül jelen volt a tanításnál, de csakhamar valamennyien meguntuk a rettenetes cincogást és így azokon a délutánokon, amikor a tanító ur jött, igyekeztünk minél messzebb lenni a lakástól. Én is elkerültem és rendszerint az irodában végeztem ilyenkor a dolgaimat.

Egyszer a fehérnemű javításával voltam elfoglalva, mikor valamilyen tárgyra lett volna szükségem, melyet a lakásban felejtettem. Gyorsan le akartam hozni, átszaladtam tehát a nagy udvaron, fel a lépcsőn, mikor is rögtön feltűnt nekem, hogy semmit sem hallok abból a cincogásból, mely máskor a tanításnál oly kellemetlenül betöltötte a lakást. Kinyitottam az előszobaejtőt és mintha csókok zaját hallottam volna abból a szobából, ahol a hugom tanítójával tartózkodott. Első pillanatban be akartam menne, de aztán győzött bennem valami meghatározatlan érzés, keverve kíváncsiságból és nemi izgalomból; elhatároztam tehát, hogy csendben megfigyelem, hogy tanítja tulajdonképpen a tanító ur a hegedűjátékot. Óvatosan odaosontam a kulcslyukhoz és ami ott élém tárult, az igazán megérte a fáradságot.

Teréz a pamlagon feküdt és éppen a ruhácskáját vetette le. Én azideig nem is tudtam, hogy a hegedűjátékra zavarólag hat a ruha viselése, de a tanító urnak, mint szakembernek bizonyára jobban kellett tudnia. Alig vetette le tehát ezt a zavaró ruhadarabot, úgy hogy liliumfehér tagjai teljesen leplezetlenek voltak, mikor a csókokkal borította el. Hugomnak rendkívül tetszetett ez a játék, mert csakhamar hangosan nyögdéselni kezdett és szüntelenül dobálta magát.

Igy teltek a percek, melyek természetesen reám, a pusztá szemlélőre is kezdtek nagyon izgatón hatni. Az ujjaim szinte vadul indultak munkára és az eredmény hamarosan be is következett. Ezalatt azonban Wagner ur sem maradt tétlen; ajkai tomboltak a gyönyörben.

Néhány pillanatig még teljesen kimerülve ültek, azután azonban felugrottak és a tanulásához láttak.

Most már én sem maradtam tovább, ártatlan arccal kinyitottam az ajtót, mert nem zárták be, megkerestem, amire szükségem volt és csak úgy elmenőben megkérdeztem:

— Nos, tanító ur, halad a hugom a hegedűjátékban?

— Nagyon meg vagyok elégedve vele, a kis-asszony igazán nagyon tehetséges, — felelte Wagner ur, anélkül, hogy sejtette volna, hogy az imént alapos betekintést nyertem tanítási módszerébe.

De ettől kezdve gondoskodtam arról, hogy többé ne lehessenek együtt zavartalanul, én vagy valamelyik testvérem állandóan jelen voltunk a tanításon, habár az illető számára nem is volt valami kellemes mulatság.

Igy telt megint az idő, anélkül, hogy valami különös esemény előfordult volna.

Vasárnap délutánokon otthon, illetve az üzletben kellett maradnom, hogy azoktól az asztalosoktól, akik esetleg vasárnap jöttek, pénzt vagy megrendelést átvehessek. Egyszer aztán, ahogy az udvarra lepillantottam, észrevettem, amint egyik öccsém, Friedl bement a cselédszobába. Friedl a többi fivérémmel ellentétben nem valami okos fiu volt, tanulni nem akart és így apám az üzletben dolgoztatta, amire nagyon is alkalmas volt, mert olyan nagy és erős volt, mint egy medve. Brutális volt és hirtelenharagu, úgy beszélt mindig, mint egy igazi ottakringi kocsis és úgy is viselkedett. Már diákkorában is nagy szoknyavadász volt.

Mikor tehát láttam, hogy besurrant a cselédszobába, meg akartam tudni, hogy mi történik ott.

Néhány hét óla egy tenyerestalpas, körülbelül 17 éves cseh leány szolgált nálunk, akinek azonban olyan teste és lábai voltak, mint egy férjes asszonynak. Óvatosan a padlás lépcsőhöz osontam, ahol mindent jól láthattam és hallhattam és csakhamar meg is tudtam, hogy miről van szó. Maruschka az éjszaka először az öccsém látogatását fogadta és közvetlenül utána a kocsisunkét, anélkül, hogy az egyik tudott volna a másiktól. De a házmester felesége, egy sovány, öreg banya, meglátta a kocsist és elárulta a „fiatal urnak“, aki most bosszuért lihegve állt a cselédszobában.

Miután a legdurvább szavakkal szemrehányást tett a leánynak, hallottam, hogy az mindent le akart tagadni. De ez nem segített rajta, mert ezáltal csak súlyosbította helyzetét a heves vérmérsékletű fiu előtt.

— Na várj, te szemtelen hazug bestia, — kiabált Friedl — ezt majd kiverem belőled. Én úgy ellátom a bajodat, hogy beledöglesz.

De az erős termetű leány dühösen szembe szállt vele:

— Engem még egy nyomorult férfi sem ütött meg és a fiatalur sem fog!

— Fogd be a szádat, te... Ha még senkitől sem kaptál verést, tőlem kapsz, — ordított Friedl, elkapta a leányt és a térdeire fektette és már zúgott is egy hatalmas ütés a leány pompás, hófehér ülepére. Maruschka összerezzen és hátradobta a fejét, de már egy újabb ütés csattant. Nyögött és igyekezett megszabadulni, de a Friedl óriáserejével szemben ez nevetséges kísérlet volt. Egyre újabb ütések csaptak le és a leány torkszakadtából ordított, rugdalódzott, mint egy örült és ide-oda dobálta magát. Végre abbahagyta Friedl a verést.

A vonagló test látása valószínűleg felébresz-

tette ösztönét, mert anélkül, hogy sokat beszélt volna, az ölébe huzta Maruschkát.

Eleinte úgy látszott, hogy a leány nem tud ülni a fájdalomtól, de lassan mégis csak erősebb lehetett a kellemes érzés, mert csakhamar hozzáidomult a fiu mozdulataihoz és végül szinte galoppban tombolt a megfenyített lovasnő. Még láttam, hogy arcát odaszoritja a Friedl melléhez.

Nagyon csendesén kisurrantam az udvarra...

Mint leány nagyon keveset élveztem a szerelem örömeiből. Azután eljegyeztem magam egy fiatal gyárossal, aki még jegyességünk utolsó idejében sem engedett meg semmiféle szabadságot velem szemben. Fátyollal és mirtuszkoszorúval, mint „tisztá leány“ léptem az oltár elé.

Szatir

I D Y L L

Godofréd az ifju szerzetes, kissé busan és leverten járt be a kenti kastély termeit és csöndesen bucsuzott a szivektől s a tárgyaktól.

De jezsuita életelfogása a női sziveket a fehér testek legsajátosabb pontján kereste, hogy egy végső bucsucsókot leheljen rájuk izzó ajkával, mely a vágyaktól harmatozott. S a tárgyak tekintetében főleg a vadbőrös kereveteket, a Louis XV. divánokat és harcmezőszerű tömör és izmos angol rézágyakat szemlélgette rokonszenvező s ellágyult tekintetével. S mind e tárgyak a maguk néma és obskurus lelkével viszonyozták a gyöngéd bucsupillantásokat, titokban emlékezvén amazingó vibrációkra, ruganyos dobbanásokra és hullámszerű rengésekre, amelyekbe az ifju szerzetes harci lendülete és hévteljes szerelmi brioja sodorta őket a dicsőséges munkálkodás és szédületes buzgalmak idején. Itt ott a kenti kastély szerelmi garnitúrában egy-némely fekhely vagy lágyabb felületű nyoszolya az ifju szerzetes csontos és éles testének valóságos lenyomatát viselte magán s mintegy örökre impregnálódott a hősi összetűzés zord és fantasztikus vonalaival, mint a csatátér egy lovas attak után. E kusza, szilaj és örületes ábrák, melyek a szerzetes alakján kívül a partner hölgy lelkes részvételének és szapora buzgalmának relief munkáját is megőrizték, a legszebb s a legmerészebb képzeteket sugalták volna például a kiténő Beardsley alkotó zsenijének.

Tehát Godofréd utrakészen és görcsös vándorbotjával kezében, még egyszer bejárta a termeket s amaz intímus szögleteket, ahol a férfiu számára a legszebb emócióktól s az intímus szögletektől, ámbár voltaképpen amaz isteni emléket kereste Godofréd, mely Lady Pimsetton-Bell egész fejedelmi lényét egy lágy selymekkel óvott forró pontban koncentrált. De a hercegnő e percben Befour Algernonnal, végzett ikariai játékokat, apró, madárszerű sikoltozással, ami az ifju szerzetest legott elriasztotta. A hercegnői appartement küszöbén busan és keserűn mélézött el a női szív könnyed hálátlanságán, mely immár elfeledte őt.

És csöndesen távolodva, az arcképes folyosó legvégébe került, ahol Rosalie lakott, a hercegnő komornája, bájos és negédes hölgy, francia, mint Celimene s kitartó, mint egy nőstény kecske.

— Oh, Rosalie, — rebegte — bucsuzni jöttem. Bucsuzni a lehető legmelegebben. Bucsuzni, ahogy a jezsuita szerzetes bucsuzik a nőtől.

— Én neheztelek magára, vilain coco, — felelt Rosalie hanyagul — mert ön, bár honfitársam nekem, mégis elhanyagolt engem. Amikor ezelőtt néhány hónappal megjelent itt a kastélyban, a legszebb reményekkel voltam eltelve jövőendő tevékenysége iránt.

— Asszonyom — felelt Godofréd előkelően — ami az én tevékenységemet illeti, gondolom, nem lehet panasza. Emlékezzék egynémely tavaszi alkonyatra, amikor az akácvirágtól illatos tornácon, a Pimsetton-Bell hercegi nemzetség ősi képcsarnokában oly vakbuzgó rajongással ontottam földi erőmet kigyószerű karjai közt, hogy az anya-örgrófnő ott a falon majd kipattant a keretből.

— Emlékszem — szólt Rosalie szűzies elfogódással — emlékszem arra a zord és vad zamatra, mely a szerzetesek különlegessége. Az ajkamat is véresre harapta a boldog céltérés pillanatában. Szó sincs róla, a barát a legkülönb szerető. Ami másnak csak holmi bagatelle, könnyed bohóság, röpké tréfa, neki egy nagyméretű cselekvés, egy komor, sőt tragikus robot, amelyet lihegő freneziával végez el, őrdöngve, mint egy vértanu. És szétmorzsolná vagy összetörné a nőt, ha ez nem volna szegény oly szívós és kitartó anyagból gyurva.

— No lám! — szólott Godofréd önérzetesen s a szerelmi gyűlölet egy hirtelen mozdulatával a nő intímus közelébe szökött.

Vannak percek az emberi életben s különösképen a gyönyörért való küzdelemben, amikor a nő önvédelmi ösztönét bizonyos anatómiai tudás sugalmazza. Egy hirtelen kézmozdulattal elhárítván a szerzetest, azokba a finom hurokba csendített, melyeken még az egyébként oly érzéktelen Achilles is jajszóra pendült volna.

Godofréd szédülten hátrált s a falnak dőlt.

— Nem, — szólott Rosalie, nem és nem! A te számodra Godofréd, a szívetemet bezártam. Semmi szükség arra, hogy gyöngéd bucsut végy tőlem. Eredj vissza a hercegnőkhöz, a márkinőkhöz, akihez akarsz, — eredj az utadra Godofréd. Én lemondtam.

— Szerencsétlen gyermek! — felelt Godofréd remegően — boldogtalan nő, de hát hogy tévedhetél meg ennyire! Miképpen fajulhattál el nyomorult, hogy már a legnagyobb földi jókat is megveted s a barátot is eltaszítod!

— Ez az én dolgom.

Azzal kitárta az ajtót. Már alkonyodott odakünn. A nagy kert hortenzái elborultak a bársonyos homályban. Mennyi csend volt a fűzek körül s a távoli szobrok omlatag fehérsége a meztelen testek édes vonzalmát keltette a lombok mélyén s az utakon.

— Harag nélkül válok tőled Godofréd — szólott Rosalie csöndesen — Imhol már feljönnek a csillagok. Az éjszaka oly világos lesz s oly üde, mint egy nagy ezüst kendő. Jó utat. És élj boldogul. S ha egy nap visszatérnél Franciaországba, köszöntsd nevemben ez isteni földet.

— Isten veled, Rosalie — felelte a szerzetes s távolodott.

Mégis, hirtelen, valami sajátos ösztöne visszacsalta a verandára nyíló ablak alá. Óvatosan megla pulva, bepillantott.

A félhomályban, egy heraldikus karosszékben hátradőlve, Rosalie pihent a női odaadás fönségében. Félig lezárt szeme az epedéstől elborultan meredezett a magasba és lábainál egy sötét alak hevert.

— Lord Arthur! — rebegte Godofréd meglepetten.

És még látta, amint a férfi eltűnt a sötét selymek között...

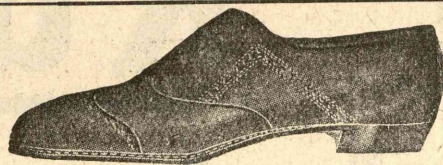
Férfi gyengeségnél jelentkező zavarok (a penis merevte-
lensége!) ellen azonnali segítség —
orvosság nélkül, egy szenzációs gummi készülékkel, mely meghagyja a himesszót a maga meztelenségében és jelen-
létét észre sem vesszük. Kimerítő és rajzokkal felszerelt szakorvosi ismertetőt 30 lei román vagy bármely más
állam ilyen értékű postabélyeg ellenében azonnal és diszkrétan küld: **Gummi Export Budapest** Nép-
színház-u. 13/1. Ezen cikk szállítása nem esik vámolás alá és ellenértéke minden államban megjelölt helyen fizethető
Gyártunk: Arcrácokat eltüntető egész és fél gummi maszkokat, mű melleket, férfi-műtagot és minden létező különlegességet

WALTRICH
női és férfi fodrász
Timișoara, Gyárváros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vízhullám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás
Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:
RÁCZ ANDRÁSNÁL

Timișoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

Timișoara, Gyárvá-
ros, Fő u. 31.
Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása. (34)

MAJTHÉNYI KÁROLY vízvezeték, villany- és
csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gáz-
kályhajavítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér
Arany Szarvas épület (28)

Alkalmi

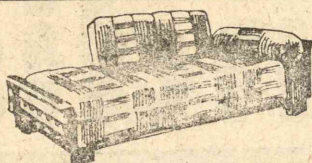
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumonlu

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Beigasse.)

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros

Ha modern butort akar vásárolni
tekintse meg

Podraczky Ferenc butorüzletét
Timișoara
Coronini tér 20. Gyárváros

„GUMMOZIT“

Grafikai műintézet és bélyegzőgyár

Olcsón és gyorsan készít nyomtatványt és bélyegzőt

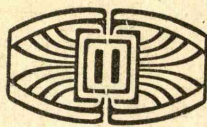
Timișoara, Piața Sf. Gheorghe 4

Dauerwellen Várőri
világhírű Vella géppel, tartós ondolás. — Nem göndör,
hanem hullámos. — Leszállított árak mellett garanciával
szalonjában, Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 6.

Tipografia „Union“, Lugoj, Str. Bisericii 16

Külföldi képviselet!

Előkelő régi külföldi Könyv- és Lapkiadóvállalat, mely Európaszerte bir képviselletekkel, átadná vezérképviseletét egész **Magyarország** és **Ausztria** részére, azilis. komolv reprezentáló személynek. Ha nem szakmabeli, kioktatjuk és megfelelő direktivákkal látjuk el. Munkabíró nyugdíjasoknak, leépített köz- és magántisztviselőknek igen alkalmas elhelyezkedési lehetőség garántál. Több éves szerződés mellett, állandó és nyugodt megélhetés biztosítva. A képviselet átvételéhez 1500 Pengő illetve 2000 Schilling készpénzavadék megkivántatik. Részletes leveleket „Állandó megélhetés” jelige alatt e lap kiadóhivatala továbbít.

Ausländische Vertretung!

Vornehmes, altes, ausländisches Buch- und Zeitungsverlagsunternehmen, welches überall in Europa vertreten ist, möchte die Generalvertretung für ganz **Ungarn** und **Österreich** einer agilen, ernsten und repräsentierenden Person übergeben. Wenn er kein Fachmann ist, so bilden wir ihm aus und versehen ihm mit den nötigen Direktiven. Für Arbeitsfähigen Pensionisten, abgebauten öffentlichen und Privatbeamten garantiert es eine sehr geeignete Plazierungsmöglichkeit. Nebst mehrjährigem Kontrakt, ein ständiges, ruhiges Leben gesichert. Zur Übernahme der Vertretung ist 1500 Pengő, resp. 2000 Schilling Baargeldkaution notwendig. Ausführliche Briefe unter „Ständige Existenz“ sind an die Administration dieses Blattes zu richten.